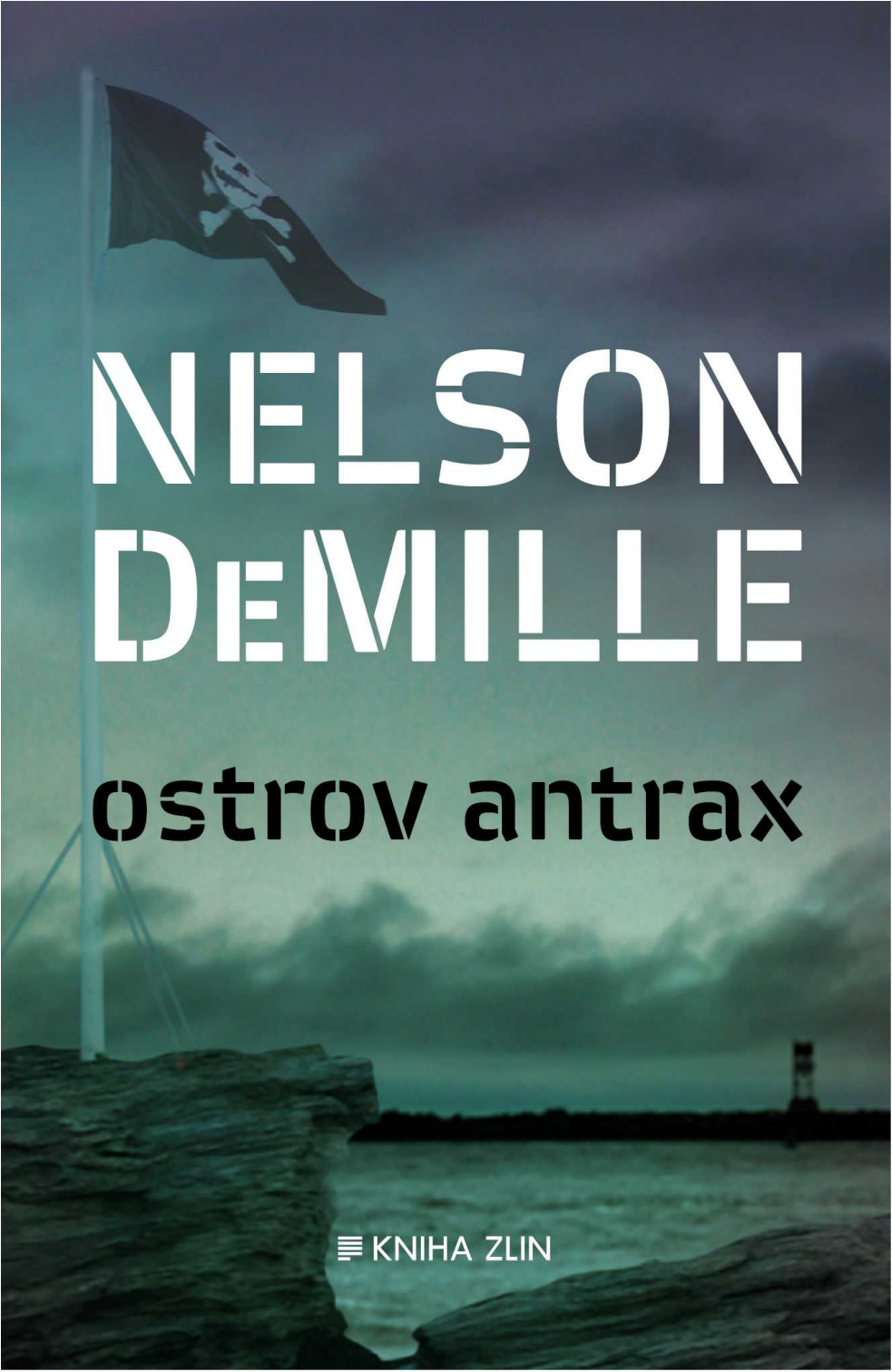

NELSON DEMILLE

ostrov antrax

FLEET

Nelson deMille

Ostrov Antrax

NELSON DEMILLE

ostrov antrax

≡ KNIHA ZLIN

Tato kniha je pouhou fikcí. Jména, postavy, místa i události jsou buďto výtvořem autorovy fantazie, nebo byly použity nahodile a jakákoliv podobnost se skutečnou osobou, ať žijící, nebo zesnulou, s událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Copyright © 1997 by Nelson DeMille

www.nelsondemille.net

„Oklahoma“ (by Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II),

Copyright © 1943 by Williamson Music

„A Wonderful Guy“

(by Richard Rodgers and Oscar Hammerstein II),

Copyright © 1949 by Richard Rodgers

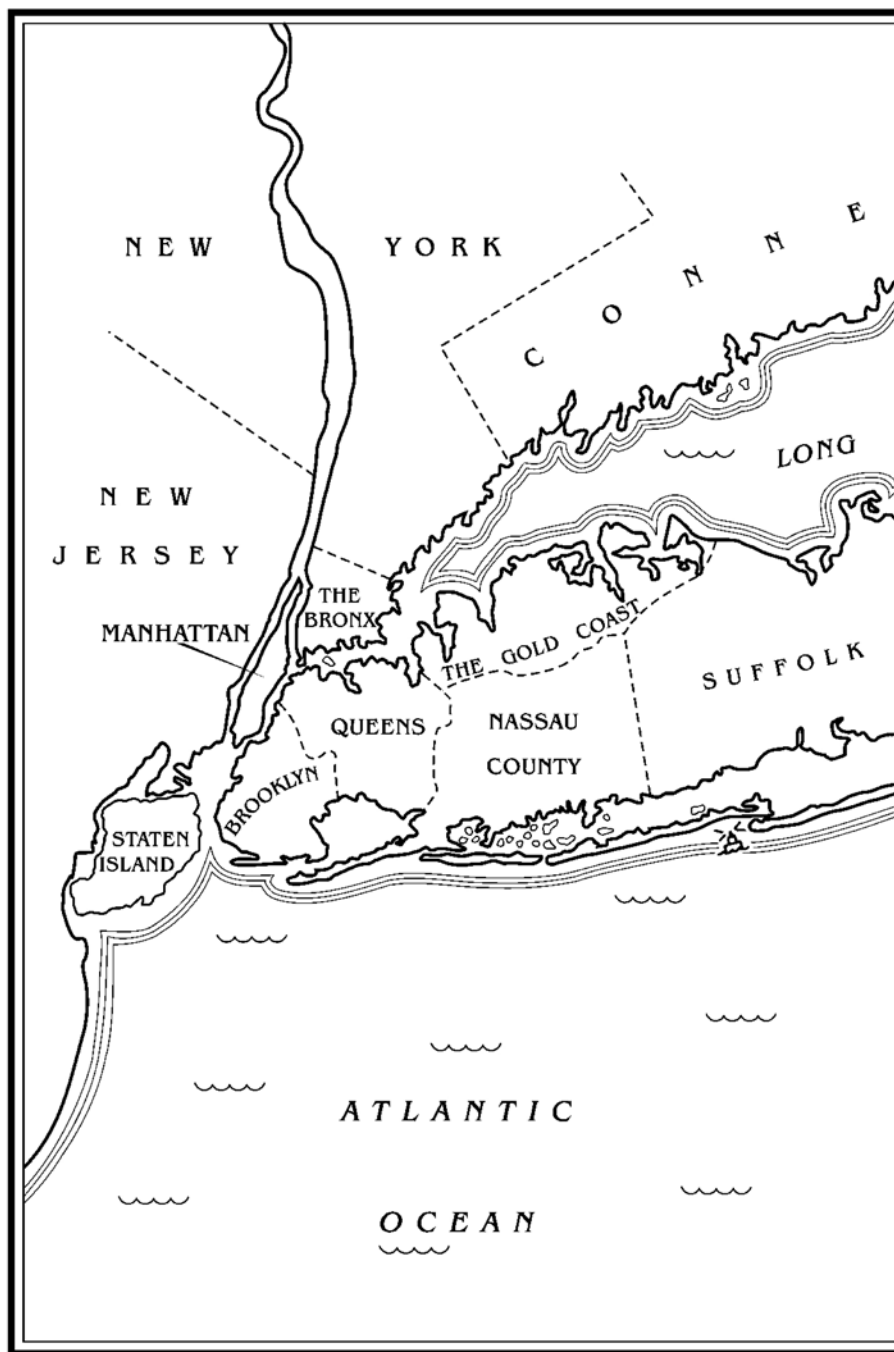
and Oscar Hammerstein II

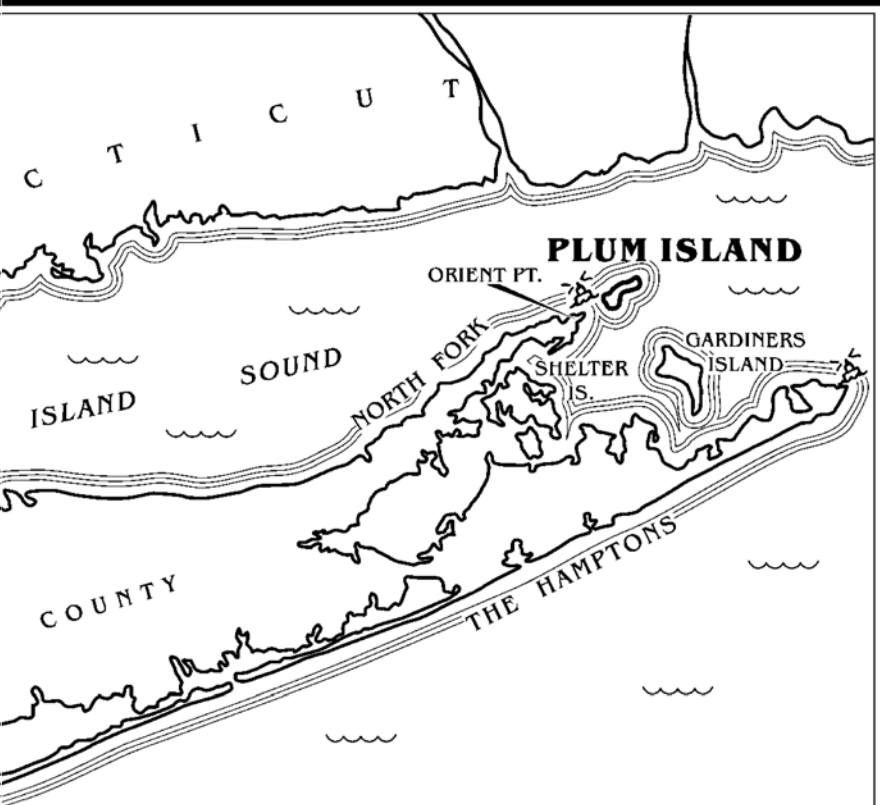
Translation © Pavel Kaas, 2013

ISBN 978-80-87497-62-3

ISBN 978-80-7473-075-7 (PDF)

Larrymu Kirshbaumovi, příteli, nakladateli a spoluhráči

PLUM ISLAND
LONG ISLAND
NEW YORK

Poděkování

Uvádím zde osoby, jimž jsem vděčen za to, že se se mnou podělily o své znalosti. Jakákoliv chyba nebo opomenutí vyskytnuvší se v knize je jen mojí chybou a mým opomenutím. Dovolil jsem si i určitou dávku autorské licence, snažil jsem se však držet se přesně informací a rad, které mi byly poskytnuty zde jmenovanými.

Především děkuji detektivu poručíkovi Johnu Kennedymu z policejního oddělení okresu Nassau, muži, který na tomto románu odvedl téměř stejný díl práce jako já. John Kennedy je zkušený policejní důstojník, vzdělaný právník, vynikající námořník, skvělý manžel své ženy Carol, velmi dobrý přítel rodiny DeMillových a nesmlouvavý literární kritik. Děkuji ti, Johne, děkuji ti mnohokrát za tvůj čas a odbornou pomoc.

Rád bych také poděkoval Danu Starerovi z oddělení spisovatelských rešerší NYC za jeho mravenčí práci.

Rád bych rovněž poděkoval Bobu a Lindě Scaliovým ze Southoldu za jejich pomoc při poznávání místních zvyků a tradic.

Můj dík patří i Martinu Boweovi a Lauře Flanaganové z knihovny Garden City Public Library za vynikající pomoc při zpracovávání rešerší.

Mnohokrát děkuji Howardu Polskinovi z CNN a Janet Alshouseové, Cindi Younkerové a Miku DelGiudiceovi z redakce News 12 Long Island za to, že mi poskytli videoreportáže z ostrova.

Děkuji ještě jednou Bobu Whitingovi z firmy Banfi Vintners za to, že se se mnou podělil o své znalosti i lásku k vínu.

Mé díky patří Dr. Alfonsu Torresovi, řediteli Centra pro výzkum chorob zvířat, za jeho trpělivost a čas, který mi vě-

noval, a rád bych jemu i jeho podřízeným tímto projevil úctu za jejich důležitou a náročnou práci.

Svůj dík a vděčnost chci vyjádřit i své asistentce Dianne Francisové za stovky hodin vyčerpávající a nepostradatelné práce.

Mnohokrát děkuji svému literárnímu agentu a příteli Nicku Ellisonovi i jeho spolupracovníkům Christině Harcarové a Faye Benderové. Žádný autor si nemůže přát lepší zastupování ani lepší kolegy.

„Tři mohou mít tajemství, pokud jsou dva z nich mrtví.“

Benjamin Franklin

Almanach nebohého Richarda (1735)

Kapitola 1

Dalekohledem jsem hleděl na krásnou, asi patnáct metrů dlouhou jachtu, která zakotvila pár set metrů od pobřeží. Na palubě lenořily dva páry ve věku kolem třiceti let. Na první pohled neměly na práci nic jiného než se opékat na slunci, popíjet jeden drink za druhým a vůbec se věnovat samým bohulibým činnostem. Ženy měly na sobě jen titěrné monokiny a jeden z mužů se postavil na příď, stáhl si plavky, stál tam dobrou minutu v předklonu a pak se vrhl do vod zátoky a plaval kolem lodi. Báječný kraj. Odložil jsem dalekohled a načal další Budweiser.

Léto se chýlilo ke konci, což se v těchhle končinách děje až v září někdy kolem rovnodennosti, nikoliv koncem srpna jako všude jinde. Víkend před Svátkem práce* byl za námi a začínalo indiánské léto.

A já, John Corey, takto policista na zdravotní dovolené, jsem seděl na verandě domu svého strýce v proutěném křesle a oddával se planému filozofování. Došel jsem k závěru, že pokud se zabýváte zejména tím, že neděláte nic, váš problém je obvykle v tom, že nevíte, jestli už jste hotovi.

Veranda byla staromódní stejně jako celý farmářský dům z devadesátých let předminulého století. Byl samá věžička, lomenice a štít, učiněná perníková chaloupka. Z místa, kde jsem seděl, jsem přes travnatý svah viděl na jih k zátoce Peconic Bay. Slunce se sklánělo k západu, což nebylo ve tři čtvrti na sedm večer nic podivné-

* V USA a Kanadě první pondělí v září, pozn. překl.

ho. Jsem městské dítě, ale venkovský život si mě naprosto získal, obloha plná hvězd a takové ty věci, před pár týdny jsem dokonce našel i Velký vůz.

Měl jsem na sobě obyčejné bílé tričko a džínové šortky, které mi sedly výborně, ovšem před tím, než jsem strašně zhubl. Bosé nohy jsem měl opřené o zábradlí, za nímž jsem viděl jachtu, o které jsem se již zmiňoval.

V tuhle denní dobu můžete naslouchat cvrčkům, cikádám a bůhvíčemu ještě, ale já nejsem žádný zvláštní fanoušek hlasů přírody. Měl jsem proto na stolku vedle sebe přenosný magnetofon, ze kterého rámusil hit The Big Chill, v levé ruce jsem držel plechovku Budweiseru, na klíně jsem hýčkal dalekohled a na podlaze na dosah pravé ruky ležel můj pracovní nástroj, blahé paměti, revolver Smith & Wesson ráže 38. Báječně se mi vešel do kabelky, s tou svou dvoupalcovou hlavní. To měl být vtíp.

Ve zhruba dvousekundové odmlce mezi nahrávkami When A Man Loves A Woman a Dancing In The Street jsem zaslechl, jak zaskřípala podlaha staré verandy. Protože jsem bydlel sám a nikoho jsem zrovna nečekal, zdvihl jsem pravačkou osmatřicítku a položil si ji do klína. Abyste si nemysleli, že jsem nějaký paranoik – ta zdravotní dovolená nebyla po příušnicích, ale po třech průstřelech. Dva měly na svědomí kulky ráže 9 milimetrů a jedna byla čtyřiačtyřicítka Magnum. Tedy ne že by na velikosti děr záleželo. Se střelnou ranou je to stejné jako s nemovitostí – záleží jen na umístění. Podle všeho se moje rány umístily správně, protože jsem byl v rekonvalescenci, ne v rozkladu.

Podíval jsem se vpravo, kde veranda zatáčela kolem západní stěny domu. Na rohu se objevil muž, který se zastavil asi pět metrů ode mne a pohledem pátral v dlouhých stínech, které sem vrhalo zapadající slunce. Jeden z těch dlouhých stínů, které mě kryly, vlastně vr-

hal on sám, a nezdálo se, že by mne upozoroval. Jenže jak měl slunce v zádech, neviděl jsem nic ani já, nerozpoznal jsem jeho tvář a nemohl ani vytušit jeho úmysly. Ozval jsem se tedy: „Jak vám mohu pomoci?“

Obrátil ke mně hlavu. „Nazdar, Johnne. Vůbec jsem vás neviděl.“

„Posadte se, šerife.“ Zasunul jsem revolver do pouzdra na opasku pod tričkem a ztlumil jsem rádio.

Sylvester Maxwell zvaný Max, muž zákona v místních končinách, se dokolébal až ke mně a opřel se zadnicí o zábradlí. Upřeně se na mne zadíval. Měl na sobě modré sportovní sako, bílou košili, bavlněné hnědé kalhoty a na bosých nohou námořnické sandály. Nedokázal jsem odhadnout, jestli je teď ve službě, nebo ne. Řekl jsem jen: „Támhle v lednici je ještě nějaké nealko pití.“

„Díky.“ Natáhl se za sebe a z hromádky ledu vytáhl plechovku Budweiseru. Pro Maxe bylo pivo vždycky nealko.

Usrkával pivo a hloubavě pozoroval jakýsi bod v prostoru asi půl metru před svým vlastním nosem. Otočil jsem se znovu k zátoce a zaposlouchal se do tónů Too Many Fish In The Sea od Marvelettes. Bylo pondělí, takže většina rekreatantů už byla naštěstí pryč, a jak už jsem řekl, bylo po Svátku práce, to znamená, že letní dovolené končí a člověk cítí, jak se vrací klid. Max tu byl vlastně doma, a protože ještě nepřešel k věci, musel jsem čekat. Nakonec se mě zeptal: „Vám to tu patří?“

„Mému strýci. Chce, abych to koupil.“

„Nekupujte nic. Já se řídím pravidlem, že cokoli, co popojíždí, plave nebo píchá, je lepší si jen pronajmout.“

„Díky za radu.“

„Počítáte s tím, že tu chvíli zůstanete?“

„Než se mi zacelí díry a přestane mi táhnout do krku spodem.“

Usmál se, ale pak jako by se znovu zahloubal. Max byl mohutný chlap asi v mých letech, tedy něco po čtyřicítce, s vlnitými světlými vlasy, růžovou pletí a modrýma očima. Ženské na něj letěly, což šerifu Maxwellovi, který byl svobodný a nebyl teplouš, nijak nevadilo.

Pak řekl: „Tak jak se cítíte?“

„Není to tak zlé.“

„Snesete menší duševní rozcvičku?“

Neodpověděl jsem. Maxe jsem znal už asi deset let, ale vzhledem k tomu, že jsem tu nežil, jsme se teď viděli po docela dlouhé době. Asi bych o sobě měl říci, že jsem newyorský detektiv z oddělení vražd a že jsem pracoval na severním Manhattanu, než mě sejmuli. To se stalo dvanáctého dubna. V New Yorku to do detektiva z morder-party nikdo nenasypal dobrých dvacet let, takže z toho byly palcové titulky v novinách. Naše tiskové oddělení se tomu nijak nebránilo, potřebujeme totiž nabrat nové lidi a já jsem byl podle nich ideální reklama – sympatický, pohledný a tak dál, takže celý případ jen trošičku přibarvili a zbytek práce vykonaly sdělovací prostředky. Ti dva parchanti, co to do mě napálili, byli ale pořád venku. Strávil jsem měsíc v nemocnici Columbia Presbyterian Hospital a pak pár týdnů ve svém newyorském bytě. Poté strýček Harry dostal nápad, že jeho letní byt je vhodné místo pro hrdinu. Proč ne? Přijel jsem sem na konci května, někdy kolem Dne obětí války.

„Toma a Judy Gordonovy jste asi znal,“ ozval se Max.

Podíval jsem se na něj. Naše pohledy se setkaly a já jsem pochopil. Zeptal jsem se jen: „Oba dva?“

Přikývl. „Oba.“ Po několika sekundách pietního mlčení řekl: „Rád bych, kdybyste se podíval na místo činu.“

„Proč?“

„A proč ne? Třeba kvůli mně. Ještě předtím než k tomu budu moci někoho poslat. Detektivů přes vraždy tu moc nemám.“

Ve skutečnosti policejní oddělení v Southoldu nemělo žádné detektivy na trestné činy vraždy, což málokdy vadilo, protože tady se tyhle věci stávaly jen opravdu zřídka. Když už k tomu došlo, převzalo věc okresní oddělení v Suffolku a Max si šel po svém. Max na tohle prostě nebyl.

Místní kraj, to znamená North Fork patřící k Long Islandu ve státě New York s městečkem Southold, byl podle tabulí u dálnice osídlen poprvé kolem roku 1640 nějakými lidmi z New Havenu v Connecticutu, kteří bůhvíproč prchali před královskou mocí. V kraji South Fork na Long Islandu pak leží Hamptons, hnízdo, kde si dávají dostaveníčko spisovatelé, výtvarníci, herci, lidi z nakladatelské branže a další podobné typy. Tady v North Forku žili hlavně farmáři, rybáři a tak podobně. A nejspíš taky aspoň jeden vrah.

Dům strýčka Harryho stojí ve vesničce Mattituck, která je asi sto padesát kilometrů od 102. západní ulice, kde po mně dva džentlmeni – na první pohled hispánského původu – vypálili čtrnáct nebo patnáct ran, z čehož byly na pohyblivý terč ve vzdálenosti necelých deseti metrů úspěšné tři zásahy. Nic moc výkon, ale nechci si hrát na kritika. A už vůbec si nehodlám stěžovat.

Takže abych to shrnul – městečko Southold zabírá převážnou část North Forku a patří pod něj osm osad a jedna vesnice jménem Greenport, a to všechno spadá pod pravomoc jednoho policejního oddělení. To má asi čtyřicet policistů, jimž velí šerif Sylvester Maxwell.

Max řekl: „Za podívání nic nedáte.“

„Jistěže ne. A co když mě pak předvolají ke svědecké výpovědi, když se mi to zrovna nebude hodit? Za tohle mě nikdo neplatí.“

„Abych se přiznal, volal jsem starostovi a dostal jsem povolení, abych vás oficiálně najal jako konzultanta. Sto babek na den.“

„Sakra. To vypadá jako kšeftík, na který bych si měl udělat čas.“

Max se usmál. „Jo, aspoň budete mít na účet za plyn a za telefon. Stejně nemáte do čeho píchnout.“

„Snažím se zacelit si díru v pravé plíci.“

„Nebude to žádná námaha.“

„Jak to víte?“

„Je to vaše šance, jak se stát zasloužilým občanem Southoldu.“

„Jsem občan New Yorku. Nečeká se snad ode mě, že budu sedět na dvou židlích.“

„Tak co, znal jste ty Gordonovy? Nebyli jste přátelé?“

„Dá se to tak říct.“

„Jo? Takže důvod máte. Pojdte, Johnne. Vstaňte a jdeme. Budu vaším dlužníkem. Vážně.“

Abych pravdu řekl, začínal jsem se nudit a Gordonovi byli bezvadní lidé... Vstal jsem a odložil pivo. „Pokud bych měl vystupovat oficiálně, muselo by to být vzhledem k mé zdravotní dovolené za dolar na týden.“

„Fajn. Ale litovat nebudete.“

„Ale to víte, že budu.“ Vypnul jsem rádio, ze kterého se právě linulo Jeremiah Was A Bullfrog, a zeptal jsem se Maxe: „Je tam hodně krve?“

„Trochu. Rány do hlavy.“

„Myslíte, že budu potřebovat sandály?“

„No..., trochu toho mozku a kostí se tam najde...“

„O.K.“ Vklouzl jsem do žabek a vyšli jsme z verandy na kruhovou příjezdovou cestu před domem. Nasedl jsem do Maxova služebního bílého Jeepu Cherokee bez policejního označení, ve kterém bez ustání vřeštěla policejní vysílačka.

Sjeli jsme po příjezdové cestě pokryté staletým nánosem skořápek z ústřic a škeblí, které tam strýček Harry a všichni jeho předchůdci sypali, aby se na cestě netvořila vrstva prachu a bláta. Farma strýčka Harryho

byla takzvaná pobřežní farma, neboť všechny pozemky sousedily se zátokou, ale většina výměry farmy byla již dávno prodána. Okolní krajina je tu zarostlá poměrně neužitečnými rostlinami, jako jsou forzytie, vrba Wimmerova a ptačí zob. Strýčkův dům je krémový, rámy zelené, stejně jako střecha. Všechno to tu vypadalo báječně a říkal jsem si, že ten dům možná opravdu koupím, pokud policejní doktoři rozhodnou, že jsem pro další práci vyřízený. Měl bych začít nacvičovat vykašlávání krve.

Pokud bych byl propuštěn ze služby, měl bych nárok na tříčtvrteční invalidní důchod, nezdaněný a s doživotní platností. To je podobné ternu, jako když se vám povede při prohlídce zámku zakopnout o koberec a rozbít si hlavu přímo před zraky vašeho pojišťováka.

„Posloucháte mě?“

„Cože?“

„Říkal jsem, že byli nalezeni v 17.45 sousedem...“

„Už jsem ve službě?“

„Jistě. Oba byli střeleni jednou ranou do hlavy a soused je našel ležet na podlaze na verandě...“

„Maxi, vždyť to všechno uvidím. Řekněte mi něco o tom sousedovi.“

„Jasně. Jmenuje se Edgar Murphy, je to starší chlap. Uslyšel kolem půl šesté připlouvat loď Gordonových, za čtvrt hodinky k nim přišel a našel je zavražděné. Žádný výstřel neslyšel.“

„Není už nahluchlý?“

„Ne. Ptal jsem se ho. Tvrdí, že on i jeho žena slyší dobře. Možná že měl vrah tlumič. Anebo Murphyovi slyší hůř, než si myslí.“

„Ale loď slyšeli. Časem si je Edgar jistý?“

„Naprosto. Volal nás v 17.51, takže je to přesné.“

„Jasně.“ Podíval jsem se na hodinky. Bylo 19.10. Maxe muselo napadnout, že mě přivolá, brzy potom, co

dorazil na místo činu. Předpokládal jsem, že chlapci z mordparty z okresu Suffolk už jsou na místě. Muse-li přijet z městečka Yaphank, kde má okresní policejní oddělení sídlo a odkud je to asi hodinu cesty k místu, kde Gordonovi bydleli.

Max pokračoval ve vyprávění a já jsem se snažil dostat myšlenky do obrátek, ale už tomu bylo pět měsíců, co jsem naposledy musel uvažovat o věcech, jako bylo tohle. Měl jsem co dělat, abych ho neokřikl: „K věci, Maxi!“ Ale nechal jsem ho žvanit dál. Kromě toho jsem v duchu pořád slyšel tu odrhovačku Jeremiah Was A Bullfrog. Není nic hroznějšího, než když nemůžete dostat z mysli nějakou melodii, to určitě znáte. A notabene takovou, jako byla tahle.

Podíval jsem se staženým bočním oknem ven. Je-li jsme po hlavní silnici vedoucí z východu na západ směrem k místu zvanému Nassau Point, kde žili Gordonovi. North Fork je něco jako Cape Cod – větrem ošlehaný kus země obklopený ze tří stran vodou a plný historie.

Starousedlíků tu moc není, něco kolem dvacet tisíc lidí, zato sem spousta lidí jezdí na víkendy a dovolené a nově zbudované vinné sklepy sem přitahují výletníky. Kdybyste prošli všechny vinné sklepy, napočítali byste dobrých deset tisíc ochlastů z nejbližší městské aglomerace. Vážně.

Stáceli jsme se k jihu na Nassau Point, což je oblast dlouhá asi tři kilometry, která dosahuje až k zátoce Peconic Bay. Z mého kotviště ke kotvišti Gordonových je to asi šest kilometrů.

Nassau Point je oblíbenou rekreační oblastí od dvacátých let a hemží se to tu jak prostými bungalovy, tak honosnými vilami. Dovolenu tu trávil i Albert Einstein a právě odsud napsal Rooseveltovi svůj slavný Dopis z Nassau Pointu, v němž na prezidenta naléhal,

aby zahájil práce na výzkumech atomové bomby. To ostatní je, jak se říká, historie.

Je zajímavé, že Nassau Point je pořád domovem řady vědců. Někteří pracují v ústavu Brookhaven National Laboratory, což je tajné nukleární cosi nějakých padesát kilometrů odsud, a další jsou zaměstnáni na Plum Islandu, kde se provádí supertajný biologický výzkum, který je zřejmě tak strašný, že ho musí schovávat na ostrově. Plum Island je asi tři kilometry od Orient Pointu, což je poslední kousek pevniny North Forku. Příští stanice – Evropa.

Tom i Judy Gordonovi byli biologové a pracovali na Plum Islandu. Můžete se vsadit, že jsme na to v tu chvíli mysleli oba, já i Sylvester Maxwell. Zeptal jsem se Maxe: „Volal jste federály?“

Zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Vražda není záležitost pro ně.“

„Vy víte, co myslím, Maxi.“

Šerif Maxwell neodpověděl.

Kapitola 2

Blížili jsme se k domu Gordonových, který stál na západním břehu mysu. Byl to ranč ze šedesátých let, přestavěný podle módy let devadesátých. Gordonovi, kteří pocházeli odněkud ze středozápadu a kteří neměli žádnou jistotu dlouhodobější pracovní kariéry, se mi kdysi zmínili, že si dům pronajali s předkupním právem. Myslím, že kdybych musel pracovat s takovým materiálem jako oni, asi bych si také nedělal dlouhodobé plány. Asi bych nekoupil ani nezralé banány.

Soustředil jsem se na výhled z okna jeepu. V uličce před domem postávali v dlouhých purpurových stínech hloučky sousedů, kteří živě debatovali a dívali se k domu Gordonových. Před domem parkovala tři policejní auta oddělení ze Southoldu a dvě auta bez označení, kolem se motaly děti na kolech. Uličku blokovala dodávka z okresního soudu. Je rozumné zabránit vjezdu nebo parkování na místě činu, aby se nezničily důkazy, a já byl velmi potěšen, že i Maxovi okresní policajti myslí takhle dopředu. Dále stály na ulici dva televizní vozy, jeden patřil místnímu zpravodajskému kanálu a druhé bylo redakce NBC News.

Všiml jsem si také tlupy reportérů, kteří strkali mikrofon pod nos každému, kdo otevřel ústa. Ještě to nebyl ten pravý reportérský cirkus, ale ten brzy začne, jen co se sem dostane zbytek těch zpravodajských hyen.

Od stromu ke stromu se táhla žlutá páska, která vyznačovala místo činu a ohraničovala pozemky kolem domu. Max zacouval za dodávku ze soudního a vystoupili jsme. Několikrát bleskl fotoaparát, pak se roz-

svítila osvětlovací tělesa a už nás natáčeli pro zprávy v jedenáct. Doufal jsem, že se nedívá nikdo z posudkové komise a hlavně žádný z těch grázlů, co mě chtěli oddělat. Vážně bych nerad, aby se dověděli, kde jsem.

Na příjezdové cestě stál uniformovaný policista s blokem – zapisovatel místa činu – a Max mu nadiktoval mé jméno i hodnost, čímž mne oficiálně zapojil do případu a udělal ze mne objekt pro zasílání obsílek z úřadu vyšetřujícího soudce a od případných obhájců. Bylo to přesně to, oč jsem ani v nejmenším nestál, ale osud tomu tak chtěl.

Kráčeli jsme po štěrkové příjezdové cestě a prošli jsme brankou na dvůr, který byl téměř celý krytý cedrovými deskami a postupně se kaskádovitě svažoval od domu k zátocě, kde končil u dlouhého mola, u něhož byla vyvázána loď Gordonových. Byl namouduši krásný večer a já si přál, aby ho s námi mohli Tom a Judy vychutnávat.

Viděl jsem obvyklou skupinu lidí ze soudní laboratoře, pak tři uniformované policisty z oddělení ze Southoldu a ženu, která měla na sobě světle hnědé sako a sukni téže barvy, bílou blůzu a obyčejné pohodlné boty. Nejprve mě napadlo, že patří k rodině a že ji přizvali kvůli identifikaci a takovým těm věcem, ale pak jsem si všiml, že drží v ruce poznámkový blok a tužku a tváří se úředně.

Na hladké stříbrošedé desce z cedrového dřeva leželi vedle sebe na zádech Tom a Judy, nohama k domu a hlavami k zátocě, s rukama rozpráženými, jako by chtěli do sněhu udělat andělíčky. Policejní fotograf je snímal z různých úhlů, blesky ozařovaly prkna pod nimi, a těla tak na okamžik dostávala podivný přízračný vzhled à la *Noc oživilých mrtvol*.

Zíral jsem na ležící těla. Tom a Judy Gordonovi sotva přesáhli třicítku a dokonce i po smrti představovali

pohledný pár. Zaživa je lidé často považovali za nějakou slavnou dvojici, pokud na ně narazili na snobštějších místech.

Oba měli na sobě modré džíny, sportovní boty a košile. Tomova košile byla černá se znakem nějaké námořní společnosti na prsou a Judyina byla v barvě myslivecké zeleně s malou žlutou plachetnicí na levé straně.

Podle mne Max neviděl příliš mnoho zavražděných, ale pravděpodobně byl zvyklý na přirozená úmrtí, sebevraždy, autonehody a podobně, protože nezelenal. Vypadal zachmuřeně, účastně, zahloubaně a profesionálně, ale pořád na ta těla zíral tak, jako by nemohl uvěřit, že před ním na těch krásných palubkách leží dva zavraždění lidé.

Protože dělám svoji práci ve městě, kde se stane 1500 vražd do roka, není pro mě smrt, jak se říká, žádná neznámá. Nevidím sice všech 1500 mrtvých, ale viděl jsem jich už dost, abych se při pohledu na ně přestal trápit, lekat a abych přestal pociťovat překvapení nebo nutkání ke zvracení. Ale když jde o někoho, koho jste znali a měli jste ho rádi, je to něco jiného.

Přešel jsem k Tomu Gordonovi. Měl vstřel v kořeni nosu, Judy v levém spánku.

Za předpokladu, že tu byl jen jeden střelec, to Tom koupil jedinou ranou do hlavy jako první. Judy, která se nevěřícně obrátila ke svému manželovi, dostala druhou ránu z boku do levého spánku. Obě kulky prošly pravděpodobně lebkami a skončily někde v zátoce. Takže balistici nám nic platní nebudou.

Ještě nikdy jsem nebyl na místě vraždy, které by poněkud nepáchlo, zvláště tehdy, pokud už byly oběti chvíli po smrti. Jestliže byla na místě krev, vždycky jsem ji cítil, a pokud došlo k porušení tělních dutin, vznášel se nad místem zločinu nepopsatelný pach vnitřností. Není to nic, co bych musel čichat nějak zvlášť často.

Naposledy jsem takhle cítil svou vlastní krev. Každopádně v tomto případě věci prospělo, že k vraždě došlo venku.

Rozhlédl jsem se kolem, ale nikde jsem neviděl místo, kde by se střelec mohl ukrýt. Posuvné skleněné dveře do domu byly otevřené, takže by se mohl skrývat uvnitř, ale dům byl vzdálen dobrých šest metrů, což je vzdálenost, na kterou je pro většinu lidí dost obtížné slušně se trefit pistolí do hlavy. Já jsem toho byl živým důkazem. Z šestimetrové vzdálenosti budete spíš nejdříve střilet na tělo, pak přistoupíte blíž a dokončíte práci ranou do hlavy. Takže tu byly dvě možnosti. Buďto střelec neměl pistolí, ale pušku, nebo si mohl dovolit přistoupit až k nim, aniž by je vyplašil. Zkrátka někdo, kdo vypadal normálně a neškodně, možná dokonce někdo, koho znali. Gordonovi vystoupili z lodi, vyšli po bednění nahoru, uviděli tu osobu a kráčeli směrem k ní. Dotyčný návštěvník namířil na vzdálenost maximálně půldruhého metru pistolí a oba je provrtal.

Rozhlédl jsem se kolem těl a uviděl jsem značky zabodané v prknech. „Červená znamená krev?“

Max kývl. „Bílá je kost, šedá...“

„Je mi to jasné.“ Ještě že jsem si vzal ty žabky.

Max mne informoval: „Výstřelové otvory jsou velké, urvalo jim to celou jednu stranu lebky. A jak vidíte, velké jsou i vstřely. Tipuji na kalibr 45. Ani jednu kulku jsme zatím nenašli. Pravděpodobně skončily v zátocě.“

Neodpověděl jsem.

Max vykročil směrem k posuvným skleněným dveřím. Ke mně poznamenal: „Ty dveře byly otevřené násilím a dům je vzhůru nohama. Nic moc nezmizelo – televize, počítač, CD přehrávač a všechno ostatní je tady. Možná ale budou chybět šperky a další věci.“

Chvilku jsem o tom uvažoval. Gordonovi stejně jako většina intelektuálů s platem státního zaměstnance ne-

vlastnili moc klenotů, uměleckých předmětů a podobných věcí. Feták by si vzal drahou elektroniku a další legracky a práskl by do bot.

Max řekl: „Představuji si to takhle – zloděj nebo zloději dělali svou práci, pak uviděli Gordonovy skleněnými dveřmi přicházet, vyšli ven, odpráskli je a zmizeli.“ Podíval se na mě.

„Mám pravdu?“

„Když to říkáte.“

„Říkám.“

„Jasně.“ Znělo to lépe, než případný titulek DŮM VĚDCŮ PRACUJÍCÍCH NA SUPERTAJNÉM VÝZKUMU BIOLOGICKÝCH ZBRANÍ VYRABOVÁN A VĚDCI ZAVRAŽDĚNI.

Max ke mně přistoupil blíž a potichu se zeptal: „Co si myslíte vy, John?“

„Říkal jste stovka na hodinu?“

„Nechte toho, člověče, nezkoušejte mě ždímat. Možná že tu máme co dělat s dvojnásobným vrahem světového významu.“

Odpověděl jsem: „Vždyť jste zrovna nastínil svou verzi o nevhodně načasovaném příchodu majitelů domu a prudké otravě olovem.“

„Jo, ale ono jaksi nejde přehlédnout, že majitelé byli..., no prostě tím, čím byli.“ Podíval se na mě a řekl: „Zkuste rekonstrukci.“

„O.K. Asi je vám jasné, že pachatel nestřílel z těchto dveří. Stál přímo před nimi. Dveře byly zavřené, aby Gordonovi, když se blížili, nezpозorovali nic neobvyklého. Možná že střelec seděl v některém tady z těch křesel a možná že tu byl člunem, protože nechtěl parkovat auto před domem, kde by ho mohla vidět spousta lidí. Možná se schovával. Ať je to, jak chce, buďto Gordonovi pachatele znali, nebo je jeho přítomnost nijak nepřekvapila. Třeba to byla žena – pohledná, sympatická –

a Gordonovi se blížili k ní a ona k nim. Možná že spolu prohodili i pár slov, ale velice brzy vrah vytáhl pistoli a zastřelil je.“

Šerif Maxwell přikývl.

„Pokud pachatel uvnitř něco hledal, nebyly to ani šperky ani hotovost, ale papíry. Víte, oč jde – bakterie a podobné svinstvo. On je nezabil proto, že ho načapali – on je zabil, protože je potřeboval mrtvé. On na ně čekal. A vy to moc dobře víte.“

Přikývl.

„A musím říct, Maxi,“ dodal jsem, „že už jsem viděl hodně nepovedených vloupaček, kde došlo k vraždě lidí, co byli zrovna doma, a zloděj nic neodnesl. Pokud jde o fet, nemá cenu hledat v tom nějaký smysl.“

Šerif Maxwell si mnul bradu, jak přemýšlel o verzi s narkomanem a verzi s úkladným vrahem i o všech možných meziverzích.

Zatímco přemýšlel, klekl jsem si k mrtvým a naklonil se k Judy. Oči měla otevřené, doširoka otevřené, a zdálo se mi, že v nich vidím překvapení. I Tom měl otevřené oči, ale měl mnohem klidnější výraz než jeho manželka. Mouchy už si našly krev v jejich ranách a já jsem pocítil nutkání je odehnat. Jako by na tom záleželo.

Prohlédl jsem obě těla, aniž bych se dotkl čehokoliv, co by mohlo zajímat hochy ze soudního. Prohlížel jsem si vlasy, nehty, kůži, oděv, boty a tak dále. Když jsem byl hotov, třepal jsem Judy po tváři a vstal jsem.

Maxwell se mě zeptal: „Jak dlouho jste je znal?“

„Asi od června.“

„Byl jste tu už někdy?“

„Ano. Musíte se mě zeptat ještě na jednu věc.“

„No..., musím se vás zeptat..., kde jste byl kolem půl šesté večer?“

„S vaší holkou.“

Usmál se, ale pobaveně to nevypadalo.

Zeptal jsem se Maxe: „Jak dobře jste je znal vy?“

Na okamžik zaváhal a pak odpověděl: „Jen od vidění. Moje přítelkyně mě občas tahá na ochutnávky vín a podobné akce.“

„Vážně? A jak jste věděl, že je znám já?“

„Zmínili se, že se setkali s policajtem z New Yorku, který je tu na zotavení. Řekl jsem, že vás znám.“

„To jsou věci,“ řekl jsem.

Neodpověděl.

Rozhlédl jsem se po dvoře. Na východní straně stál dům, na jižní straně byl pás vysokého živého plotu a za ním byl dům Edgara Murphyho, který těla našel. Na sever se táhla pár set metrů dlouhá, otevřená močálovitá louka, za níž stál další dům, který bylo odsud dobře vidět. Západním směrem prkenná podlaha ve třech stupních sestupovala k zátocce, kde přístaviště asi po třiceti metrech přecházelo v hlubší vodu. Na konci přístaviště se na vlnách pohupovala loď Gordonových, asi desetimetrový elegantní, rychlý sklolaminátový motorový člun. Nesl jméno *Spirocheta*, což, jak jistě všichni víme z biologie na základní škole, je odporná bestie, která způsobuje syfilis. Gordonovi měli smysl pro humor.

Max řekl: „Edgar Murphy prohlásil, že Gordonovi někdy používali k cestám na Plum Island vlastní člun. Trajekt volili, jen když bylo špatné počasí, a v zimě.“

Přikývl jsem. Věděl jsem o tom.

„Zkusím zavolat na Plum Island a zjistit, jestli nevědí, kdy odpluli,“ pokračoval Max. „Moře je klidné, příliv postupuje a vítr vane od východu, takže by z Plum Islandu mohli být doma v rekordním čase.“

„Já nejsem námořník.“

„Já ano. Dnes by to sem z Plum Islandu mohli stihnout za hodinu, ale obvykle to bývá hodina a půl, dvě hodiny i víc. Murphyovi slyšeli loď Gordonových připlouvat asi v půl šesté, takže pokud se nám podaří

zjistit čas odplutí z Plum Islandu, budeme moct s větší jistotou tvrdit, že to, co Murphyovi o půl šesté slyšeli, byla loď Gordonových.“

„Správně.“ Rozhlédl jsem se. Byla to veranda jako každá jiná, i s obvyklým vybavením – stolek, křesla, venkovní bar, slunečníky a tak podobně. Mezerami mezi prkny prorůstaly rostliny. Nikde tu však nebylo místo, kam by se mohl ukrýt člověk a následně přepadnout dva lidi ze zálohy.

„Na co myslíte?“ zeptal se Max.

„Přemýšlím o téhle verandě. Hezky sem zapadá, má pevnou podlahu a takřka nepotřebuje údržbu. To je něco úplně jiného než ta moje, která se musí v jednom kuse natírat. Jestli dům svého strýce koupím, pořídím si něco takového. To bych pak vlastně ale měl zas menší trávník.“

Max pár sekund mlčel a pak řekl: „Opravdu myslíte na tohle?“

„Jo. Na co myslíte vy?“

„Na dvojnásobnou vraždu.“

„Dobrá. Tak mi řekněte, na co ještě jste tu přišel.“

„O.K. Sáhl jsem si na motor...“ Ukázal palcem za sebe ke člunu. „Když jsem přijel, byl ještě teplý, stejně jako těla.“

Přikývl jsem. Slunce se začínalo ponořovat do vod zátoky a vzduch se s přibývajícím soumrakem ochlazoval. Byl jsem pořád jen v tričku a šortkách, tak se do mě postupně dala zima.

Září je na atlantickém pobřeží od Outer Banks po Newfoundland skutečně báječný měsíc. Ve dne je příjemně a v noci se dobře spí. Je to ještě léto, ale bez horka a vlhkosti, a už podzim, ale bez studených dešťů. Tažní ptáci se dosud neodebrali na jih a ptáci, kteří sem ze severu létají přezimovat, zatím na své cestě za teplem někde odpočívají. Myslím, že kdybych opustil

Manhattan a skončil tady, snadno bych do vši té přírody, rybaření, jachtaření a tak dále zapadl.

Max pokračoval: „A ještě něco – lano je uvázáno na lodní smyčku u pilotu.“

„No, to je ovšem kardinální zvrat v případě. Co s tím vším má ksakru co dělat lano?“

„Lodní lano není uvázané k úvazišti mola, ale je jen dočasně přivázané k jednomu z pilotů, které vybíhají do moře. Řekl bych, že chtěli brzy zase vyplout.“

„To je dobrá dedukce.“

„Jo. Napadá vás něco?“

„Ani náhodou.“

„Ničeho jste si nevšiml?“

„Doufal jsem, že mě k tomu dokopete, šerife.“

„Nemáte žádnou teorii, nápad, verzi, nic?“

„Ani omylem.“

Zdálo se, že šerif Maxwell chce říci ještě něco, například ‚máte padáka‘ nebo tak něco, ale namísto toho řekl: „Musím si jít zavolat.“ Vešel do domu.

Pohlédl jsem znovu k tělům. Žena ve světle hnědé sukni právě obkreslovala Judy křídou. V New Yorku platí, že nákres místa činu provádí vyšetřující důstojník, a předpokládal jsem, že tady je to stejné. Platí, že detektiv, který má dovést případ k závěru a který má spolupracovat s vyšetřujícím soudcem, by měl znát celý případ a mít jej rozebraný do nejmenších podrobností. Došel jsem tudíž k závěru, že ta žena v hnědém je detektiv z oddělení vražd a že byla pověřena vyšetřováním tohoto případu. Napadlo mě i to, že jestli se rozhodnu Maxovi pomoci, zažiju si s ní peklo.

Místo vraždy je jedním z nejzajímavějších míst na světě, pokud víte, co hledáte a na co se díváte. Je to podobné, jako když se Tom a Judy koukali pod mikroskopem na drobné potvůrky – dokázali vám říct, co zrovna ty potvůrky dělají, co by mohli udělat vám a tak

podobně. Kdežto když jsem se pod mikroskop podíval já, viděl jsem jen jakési hemžení. Nemám na to trénované ani oko ani mysl.

Když se ale podívám na mrtvé tělo a na jeho okolí, vidím věci, které většině ostatních unikají. Max si sáhl na motor a těla a všiml si, že obojí bylo teplé, všiml si, jak byl uvázán člun a řady dalších drobných detailů, které obyčejnému smrtelníkovi uniknou. Max však nebyl detektiv a pracoval na nižším stupni rozpoznávání, jenže k vyřešení vraždy, jako byla tato, potřebujete fungovat mnohem pozorněji. On to věděl, a právě proto mě zavolał.

Znal jsem oběti, což je pro detektiva, který šetří vraždu, velký přínos. Věděl jsem například, že Gordonovi obvykle na lodi cestou na Plum Island nosili trička, šortky a podobné námořnické hadry a na práci v laboratořích se převlékali do ochranných pracovních oděvů. Tom se sám sobě v černé košili moc nepodobal a Judy byla pastelovější než obvykle. Měl jsem pocit, že se tak oblékli kvůli nenápadnosti a běžecké boty že měli kvůli rychlosti. Začínal jsem dělat vývody. Člověk by je ale neměl dělat příliš brzy.

Na podrážkách bot měli červenou hlínu. Odkud pocházela? Určitě ne z laboratoře, pravděpodobně nepocházela ani z cesty k přístavišti trajektu na Plum Islandu nebo z jejich lodi a ani ze zdejšího přístaviště a okolí. Vypadalo to, že dnes byli někde jinde. Byli i jinak oblečení. Den pro ně taky skončil jinak než obvykle. Bylo tu ještě něco, čemu jsem zatím nedokázal přijít na kloub, ale něco jsem cítil.

Pořád však existovala možnost, že prostě vyrušili zločej při vloupání. To by nemělo s jejich zaměstnáním nic společného. Max se však obával opaku a já jsem se tím nakazil, což však není vzhledem k okolnostem moc vhodná slovní hříčka. Hádám, že tak do půlnoci se tu

začnou promenovat chlápce z FBI, CIA a obranného zpravodajství. Tedy pokud do té doby Max nechytí zloděje.

„Promiňte.“

Otočil jsem se za hlasem. Byla to ta žena v hnědých šatech. Zmohl jsem se na pouhé: „Prosím?“

„Promiňte, ale vám sem byl povolen vstup?“

„Patřím ke skupině.“

„Vy jste policista?“

V tričku a šortkách jsem zjevně nepůsobil jako policejní kapacita. Odpověděl jsem: „Jsem tu se šerifem Maxwelllem.“

„Toho jsem si všimla. Byl jste zapsán?“

„Proč si to nezkontrolujete?“ Otočil jsem se a vykročil k dalšímu stupni prkenné podlahy, přičemž jsem se vyhýbal značkám místa činu. Zamířil jsem k molu. Následovala mě.

„Jsem detektiv Penrosová z oddělení vražd okresního policejního oddělení v Suffolku a jsem pověřena vedením tohoto vyšetřování.“

„Gratuluji.“

„A pokud tu nemáte oficiálně co na práci...“

„Budete si muset promluvit se šerifem.“ Sestoupil jsem až na molo a vydal se k místu, kde byl uvázaný člun Gordonových. Na dlouhém otevřeném molu už bylo po západu slunce velmi větrno.

Na zátoce jsem neviděl ani jednu jachtu, ale zahlédl jsem několik silných motorových člunů, jejichž pozici světla se pohybovala po hladině. Na jihovýchodě se ukázal srpek měsíce, jehož světlo zajiskřilo ve vlnách.

Příliv vrcholil a desetimetrový člun byl téměř na úrovni mola. Seskočil jsem na palubu.

„Co to děláte? To nemůžete!“

Samozřejmě že vypadala velice dobře – kdyby byla šeredná, choval bych se daleko roztomileji. Jak jsem již

poznamenal, byla oblečená poněkud stroze, ale pod dobře padnouchými šaty se rýsovala symfonie křivek a melodie záhybů, které volaly po uvolnění. Vlastně vypadala, jako by pašovala balónky. Druhou věcí, které jsem si všiml, byl fakt, že neměla snubní prsten. Abych tedy vyplnil i zbytek pomyslného osobního dotazníku: věk – něco málo přes třicet, vlasy střední délky a barvy mědi, oči modrozelené, pleť světlá a nepoznamenaná přílišnou dávkou slunce, krytá lehkým make-upem, našpulené rty, žádné viditelné jizvy nebo jiná znamení, bez náušnic, nehty nenalakované, navztekaný výraz v obličeji.

„Slyšíte mě vůbec?“

Přes tón, který teď zvolila, měla i docela příjemný hlas. Pojal jsem podezření, že detektiv Penrosová má vzhledem ke své pohledné tvářičce, sošné postavě a měkkému hlasu problémy s tím, aby ji lidé brali vážně, což se snaží kompenzovat přehnanou nepřístupností.

„Slyšíte mě?“

„Slyším vás. A vy mě slyšíte? Řekl jsem vám, abyste si promluvila se šerifem.“

„Tady velím já. Pokud jde o vraždy, okresní policie...“

„Jasně, půjdeme za šerifem spolu. Jenom moment.“

Rychle jsem se rozhlédl po lodi, ale byla už tma a moc jsem toho neviděl. Snažil jsem se najít baterku. Řekl jsem mezitím detektivu Penrosové: „Měla byste sem na celou noc postavit hlídku.“

„Díky za vaše připomínky. Pojdte, prosím, z toho člunu.“

„Nemáte u sebe baterku?“

„Ven z lodi. Hned.“

„O.K.“ Vystoupil jsem na okrajník paluby a ona ke mně k mému údivu natáhla ruku, jíž jsem se chytil. Byla chladná. Přitáhla mě zpátky na molo a pravou

rukou mi s kočičí hbitostí okamžitě zajela pod tričko a z pouzdra na opasku vytáhla revolver. Sakra.

Udělala krok vzad s mou zbraní v ruce. „Zůstaňte, kde jste.“

„Ano, madam.“

„Kdo jste?“

„Detektiv John Corey, policie New York, vraždy, madam.“

„Co tu děláte?“

„Totéž co vy.“

„Ne, tenhle případ je můj. Ne váš.“

„Ano, madam.“

„Máte tu nějaké oficiální pověření?“

„Ano, madam. Byl jsem najat jako konzultant.“

„Konzultant? K případu vraždy? To slyším poprvé.“

„Já taky.“

„Kdo vás najal?“

„Město.“

„Idioti.“

„Přesně tak.“ Zdálo se, že se nemůže rozhodnout, co dál, takže jsem snaživě navrhl: „Nechcete mě prohledat?“

Zdálo se mi, že jsem v měsíčním svitu zahlédl na její tváři záblesk úsměvu. Zabolelo mě pro ni srdce. Ale mohla to být i stará díra v plíci, která se právě ozvala.

„Jak jste říkal, že se jmenujete?“ zeptala se.

„John Corey.“

Pátrala očividně v paměti. „Aha..., tak to jste vy...“

„To jsem já. Ten šťastlivec.“

Zdálo se, že zjihla, a pak otočila moji osmatřicítku pažbou ke mně a podala mi ji. Obrátila se a odcházela pryč.

Následoval jsem ji po přístavišti a vzhůru po třístupňovém bednění k domu, kde venkovní světla ozařovala plochu před skleněnými dveřmi. Kolem luceren kroužila spousta můr.

Max právě hovořil s jedním z mužů ze soudního. Pak se obrátil ke mně a k detektivu Penrosově a zeptal se: „Vy dva už jste se seznámili?“

Detektiv Penrosová kontrovala: „Proč je tento muž zapojen do případu?“

Šerif Maxwell odpověděl: „Protože jsem ho do něj chtěl zapojit.“

„To nezáleží na vašem rozhodnutí, šerife.“

„Ani na vašem.“

Tak si chvíli tu horkou bramboru přehazovali, až mě to omrzelo a vložil jsem se do toho: „Ona má pravdu, šerife. Nemám tu co dělat. Nechte mě odvézt domů.“ Otočil jsem se a vykročil jsem k brance. Pak jsem se s trochou nacvičené dramatickosti obrátil k Maxwellovi a Penrosově a zeptal se: „Mimochodem, bral někdo z vás ze zádi člunu tu hliníkovou bednu?“

Max se zeptal: „Jakou hliníkovou bednu?“

„Gordonovi měli velkou hliníkovou bednu, ve které měli různé drobnosti a někdy i led, pivo a návnady.“

„Kde je?“

„Na to se ptám já vás.“

„Podívám se po ní.“

„Skvělý nápad.“ Zamířil jsem se k brance, kterou jsem prošel na trávník před domem, stranou od zaparkovaných policejních aut. Trávník byl plný sousedů, které sem dohnala morbidní zvědavost, již v malé obci velmi snadno vzbudila zpráva o dvojnásobné vraždě.

Na moji maličkost se ihned zaměřilo několik kamer, pak se rozzářila osvětlovací tělesa, která ozářila mne a přední stranu domu. Kamery vrčely a reportéři na mě pokřikovali své dotazy. Jako za starých časů. Zakašlal jsem do dlaně pro případ, že by se díval někdo z posudkové komise.

Dohonil mě uniformovaný policista a oba jsme nastoupili do označeného auta Southoldské městské policie a odjížděli jsme pryč. Představil se mi jako Bob

Johnson a zeptal se mě: „Co si o tom myslíte, detektive?“

„Byli zavražděni.“

„Jo, to stoprocentně.“ Zaváhal a pak se zeptal: „A myslíte si, že to má co dělat s Plum Islandem, nebo ne?“

„Ne.“

„Já vám něco řeknu – už jsem pár vloupaček viděl, a tohle teda vloupačka nebyla. Mělo to jako vloupačka vypadat, ale bylo to normální prohledání, víte? Oni něco hledali.“

„Já jsem se dovnitř nedíval.“

„Bakterie.“ Pohlédl na mě úkosem. „Bakterie. Bakterie pro biologickou válku. To mám na mysli. Rozumíte?“

Neodpověděl jsem.

Johnson pokračoval: „A to je odpověď na to, co se stalo se schránkou na led. Slyšel jsem, jak se na ni ptáte.“

Ani teď jsem nic neříkal.

„V té schránce byly nějaké lahvičky nebo něco podobného, ne? Chci říct, ježišmarjá, že tam mohlo být dost svinstva na to, aby to stačilo na celý Long Island..., možná na celý New York.“

Možná na celou planetu, Bobe. To záleží jenom na tom, co to bylo za materiál a nakolik jej šlo rozmnožit.

Naklonil jsem se k Johnsonovi a chytil jsem ho za paži, abych upoutal jeho pozornost. Pak jsem řekl: „O tomhle neřekneš nikomu ani slovo. Jasný?“

Přikývl.

V naprostém tichu jsme ujížděli k mému dočasnému útočišti.

Kapitola 3

Každý občas potřebuje někam zapadnout, alespoň chlapci určitě. Pokud jsem doma ve městě, chodím do National Arts Clubu, kde usrkávám sherry s lidmi od kumštu. Nic si z toho nedělejte, moje bývalá tomu taky nechtěla věřit.

Když jsem tady, chodím do podniku, kterému říkají Olde Towne Taverne, ačkoliv se jinak snažím vyhýbat se takhle zkomoleným názvům, kde si z frajeřiny nebo bůhvíproč přidávají samá „e“, i když jde o pití. Myslí, že by vláda měla povolit na území Long Islandu a Nové Anglie tisíc takových zparchantělých názvů, a až bude kvóta vyčerpána, měla by to zarazit. Nicméně Olde Towne Taverne je špeluňka ve čtvrti Mattituck (oni by tomu snad nejradši říkali Mattitucke) kousek od centra. Mattituck není delší než jeden blok činžáků, ale má své osobité kouzlo. OTT je fajn podnik, ve vývěsním štítu mají jakousi starobylou loď, přestože je to uprostřed města a voda je na hony vzdálená. Dřevěné obložení je tam hodně tmavé a podlahu mají z dubových palubek. Nejradši mám ale lucerničky s jantarově zbarveným sklem. Ty ozařují celý podnik světlem, které se vám tak nějak podepíše na náladě.

A tak jsem seděl v OTT, pomalu táhlo na desátou a všichni ti noční ptáci kolem sledovali v televizi zápas Dallasu proti New Yorku, který se právě hrál v Meadowlands. Moje myšlenky přelétaly od zápasu k dvojnásobné vraždě, od ní k jídlu na stole a od jídla k servírce s naprosto neodolatelým zadkem.

Mezitím jsem se stačil převléknout do hnědých levisek a modrého sportovního saka Ralph Lauren, kte-

roužto večerní garderobou jsem připomínal reklamní billboard.

Seděl jsem na stoličce u jednoho z pultů poblíž baru, odkud jsem měl dobrý výhled na televizi. Před sebou jsem měl svoje oblíbené jídlo – cheeseburger, hranolky, plněné brambory, hovězí steak a plechovku Budweiseru. Celkem pěkně sladěná hnědá se žlutou.

Detektiv Penrosová mne zezadu štouchla, pak si sedla naproti mně, upřeně mi hleděla do obličeje a v ruce držela pivo. Příšerně mi zacláněla ve výhledu na obrazovku. Dívala se na moji večeři a já jsem si všiml, jak povytáhla obočí.

Pak obrátila pozornost zpět ke mně a řekla: „Max mi říkal, že bych vás tu mohla najít.“

„Nedáte si hranolky?“

„Ne, díky.“ Zaváhala, než řekla: „Myslím, že jsme tam u zátoky začali nějak špatně.“

„Ale kdepak. Mně vůbec nevadí, když na mě někdo vytahuje můj vlastní kvér.“

„Podívejte se, mluvila jsem s Maxem a myslím si... Jestli vás městské oddělení chce jako konzultanta, nemám nic proti tomu, a pokud mi budete chtít říct cokoliv, co považujete za užitečné, nebojte se mi zavolat.“ Podala mi vizitku, na níž stálo: detektiv Elizabeth Penrosová. Pod tím se skvělo: Oddělení vražd. Dál byla na vizitce uvedena adresa úřadu, fax, telefon a tak dále. Na rubu pak byla pečeť okresu Suffolk, kolem divoce vyhlížejícího býka se točila slova Svobodný a nezávislý. Poznamenal jsem: „To není zrovna dvakrát výstižné.“

Dívala se na mě se stisknutými čelistmi a rozšířeným chřípím, jak se zhluboka nadechovala. Zachovala si chladnou hlavu, což bylo obdivuhodné. Já dokážu člověka pěkně namíchnout.

Naklonil jsem se k ní, až se naše nosy téměř dotýkaly. Voněla mýdlem a zdravím. Řekl jsem: „Podívejte se,

Elizabeth, nesnažte se takhle ze mě něco vytáhnout. Vy víte, že jsem Gordonovy znal, že jsem chodil k nim domů a plavil se s nimi na jejich člunu. Víte taky, že jsem nejspíš potkával jejich přátele a kolegy a že se přede mnou možná bez zábran rozpovídali o své práci a možná že taky vím víc než vy s Maxem dohromady. A možná máte pravdu. Teď vám došlo, že jste mě z lodi zbytečně vykopla, Max je na vás nasranej, takže vy sem jdete se mi omluvit a milostivě mi povolíte, abych vám vyklopil všechno, co vím. To je pro mě teda skvělá příležitost! Jestli vám nezavolám do dvou dnů, předvoláte si mě do kanceláře k oficiálnímu výslechu. Takže nebudeme předstírat, že jsem konzultant, váš partner, parták nebo dobrovolný informátor. Stačí, když mi řeknete, kdy a kde mě chcete vyslechnout.“ Klidně jsem se posadil a začal jsem se věnovat plněným bramborám.

Detektiv Penrosová chvíli mlčky seděla a pak řekla: „Zítřka v mé kanceláři...“ Poklepala na vizitku. „V devět ráno. A přijďte včas.“ Vstala, postavila nedopité pivo na pult a odešla.

Na obrazovce se právě odehrávala vzrušující bitva mezi hráči Dallasu a New Yorku.

Najednou se ozvalo: „Promiňte.“

„Prosím, posadte se.“

Sedla si, ale příliš pozdě na to, abych viděl, jak to obránce chytil. Davy na stadiónu i lidé v taverně šleli. „Blokování protihráče!“ Žádnou žlutou kartu ale vidět nebylo. Hra vesele pokračovala. Sledoval jsem opakováný zpomalený záznam. Žádné blokování protihráče. Někdy jsem si přál, abych si mohl taky tak zpomaleně přehrát některé okamžiky svého života. Třeba svůj snátek, což byla jen série špatných přihrávek.

„Vracím se na místo činu,“ ozvala se. „Někdo z ministerstva zemědělství se se mnou chce v jedenáct setkat. Přijede z Manhattanu. Nechtěl byste být při tom?“

„Vy nemáte někoho jiného, koho byste mohla otravovat?“

„Parták má dovolenou. Tak pojdte, detektive, zkusme začít znova.“ Natáhla ke mně ruku.

„Když jsem naposledy přijal vaši ruku, přišel jsem o zbraň i sebevědomí,“ připomněl jsem jí.

Usmála se. „Teď se ji nemusíte bát přijmout.“

Potřásli jsme si rukama. Měla teplou kůži. Srdce se mi rozbušilo prudčeji. Ale možná mi jen ta těžká večere zvedla tlak. Po čtyřicítce se to už těžko rozlišuje.

Na okamžik jsem podržel její dlaň ve své a díval se jí do dokonalého obličje. Naše oči se setkaly a oba jsme v tu chvíli museli myslet na stejnou čuňárnu. První tu hypnózu přerušila ona. Někdo to udělat musel, abychom si tu nezačali hrát na fakíry.

Přicupitala k nám ta sladounká servírka a já jsem objednal dvě piva. Servírka se zeptala: „Budete ještě potřeboval chilli?“

„Víc než kdy předtím.“

Sklidila talíře a došla pro pivo a chilli. Miluju tuhle zemi.

Detektiv Penrosová poznamenala: „Vy musíte mít plechový žaludek.“

„No, mně ho celý vyndali, když mě postřelili. Napojili mi jícen rovnou na střeva.“

„Chcete říct, že máte ústa spojená přímo s řití?“

Jen jsem povytáhl obočí.

„Promiňte – to bylo hrubé. Tak začneme znovu?“

„To by nemělo smysl. Otočte se a dívejte se na fotbal.“

Otočila se a oba jsme sledovali zápas a popíjeli pivo. V poločase s plichtou 7:7 se podívala na hodinky a řekla: „Budu muset jít za tím chlapem z ministerstva zemědělství.“

Pokud je vám divné, proč se do případu míchala tato instituce, musím vám sdělit, že Plum Island byl oficiál-

ně výzkumným centrem ministerstva zemědělství, kde se zkoumaly choroby zvířat, například snět a další podobné legrácky. Zlí jazykové ale tvrdili, že výzkum zacházel dál. Mnohem dál. „Pána z ministerstva zemědělství nemůžete nechat čekat,“ prohlásil jsem.

„Nechcete jít se mnou?“

Uvažoval jsem o její nabídce. Pokud půjdu, zabřednu do toho, co se tu děje, ať už je to cokoli, ještě hlouběji. Na jednu stranu – vraždy řeším rád a Gordonovi byli fajn. Za deset let, co jsem dělal na vraždách, jsem dostal za katr šestadvacet vrahů, poslední dva se dokonce možná svezou kvůli novému zákonu o trestu smrti. Ten dává případům vraždy nový rozměr. A na druhou stranu – tohle bylo něco jiného a kromě toho jsem byl mimo domácí hřiště. Navíc nebylo nijak pravděpodobné, že by se úředník z ministerstva zemědělství nebo odkudkoliv hrnul v noci do práce, takže se s největší pravděpodobností jednalo o někoho od CIA, FBI nebo obranného zpravodajství či jiné podobně bohulibé instituce. A je vcelku fuk, od koho jsou, stejně se jich sem během noci a zítřka nahrne celá armáda. Ne, za dolar týdně mi tenhle případ nestál, ani za tisícovku denně ani za žádnou jinou cenu.

„Detektive? Haló!“

Podíval jsem se na ni. Jak se dá něco odmítnout tak dokonale ženské? „Přijdu tam za vámi,“ řekl jsem jenom.

„V pořádku. Kolik vám dlužím za pivo?“

„To bylo na mě.“

„Díky. Uvidíme se později.“ Když kráčela ke dveřím, tak si díky poločasu konečně pár chlapů v baru všimlo, jaká kost se tu pohybuje. Pár hvizdů a pozvání ke stolu jsem zaslechl i já.

Od poločasů jsem toho už moc neviděl. Přál jsem si, aby mi opravdu vyoperovali žaludek, protože mi teď do letitých vředů pumpoval kyselinu ostošest. Chilli se

začalo ožývat a já už jsem ani nedopil. Spolkl jsem dva Zantacy a po chvíli jsem za nimi poslal ještě jeden Malox, i když mi doktor říkal, že je nesmím míchat.

Abych se přiznal, mé kdysi tak pevné zdraví doznalo od incidentu onoho osudného 12. dubna značné zhoršení. Mé stravovací návyky, pravidelnost spánku a pitný režim nikdy neměly co dělat se zdravým způsobem života a rozvod i zaměstnání udělaly své. Začínal jsem cítit čtyřicítku i smrtelnost tělesné schránky v plné míře. Opakovaně se mi zdával sen o tom, že zase ležím ve vlastní krvi zády na kanálové mříži u silnice a napadá mě: „Už tím kanálem odtékám.“

Zato jsem si ale zase začínal všimnout zajímavostí, jako byla servírka s neodolatelným zadečkem, a když do baru vešla Elizabeth Penrosová, pocítil jsem v kalhotách něco, co se tam už dlouho neodehrálo. Zřejmě jsem se přece jen uzdravoval. Rozhodně jsem byl v lepším stavu než Gordonovi.

Na okamžik jsem se zamyslel nad Tomem a Judy. Tom byl doktorem filozofie, a přesto mu nebyla proti myslí likvidace mozkových buněk pivem a vínem, a kromě toho uměl na grilu udělat báječný steak. Byl to zemitý chlapík odkudsi z Indiany nebo Illinoisu nebo tak odněkud. Svoji práci se nijak nehonosil, a pokud se o ní zmínil, tak jen v žertu, jako tehdy, když se k nám blížil hurikán. Tenkrát řekl: „Jestli to zasáhne Plum Island, můžeš tomu začít říkat hurikán Antrax a rovnou vykroč ke hřbitovu.“ Hahaha.

Judy měla stejný titul jako její manžel, pocházela ze středozápadu, byla neokázalá, věčně dobře naladěná a krásná. Byl jsem do ní platonicky zamilovaný jako každý chlap, který se s ní setkal.

Judy i Tom sem za ty dva roky, co tu působili, docela zapadli, a zdálo se, že se jim zamlouvá rozptýlení v podobě plaveb na motorovém člunu a práce v Historické společnosti Peconic Bay.

Kromě toho byli okouzleni místními vinicemi a stali se vyznavači vín z Long Islandu. Seznámili se s několika místními vinaři a obchodníky s vínem, jako byl Fredric Tobin, který pořádal romantické večírky na svém hrádku. Těch jsem se jako společník Gordonových také párkrát účastnil.

Jako manželský pár působili Gordonovi dojem šťastných, zamilovaných a starostlivých lidí, na nichž jsem nikdy nepozoroval náznak jakékoliv neshody. To ale neznamená, že byli dokonalí, ani jako jednotlivci ani jako pár.

Snažil jsem se v paměti vypátrat nějakou osudovou událost, která někdy může vést k vraždě. Drogy? Velmi nepravděpodobné. Nevěra? Možné, ale rovněž nepravděpodobné. Peníze? Neměli nic, co by stálo za krádež. Takže jsem skončil zase u jejich práce.

Začal jsem o tom přemýšlet. Napadlo mě i to, že Gordonovi prodávali svinstvo, se kterým pracovali, něco nevyšlo a museli být odstraněni. Vzpomněl jsem si, že se mi Tom kdysi světil, že jeho největším strašákem kromě toho, že by ze své práce onemocněl, je představa, že je jednou někdo přímo z lodi unese a nikdo už je nikdy neuvidí. Fantazíroval o nějaké iránské ponorce. Zdálo se mi to dost nadnesené, ale musel jsem uznat, že Gordonovi věděli spoustu věcí, o které by mnozí lidé mohli mít zájem. Možná že celé tohle neštěstí začalo jako pokus o únos, který nevyšel. Zauvažoval jsem nad tím. Pokud ty vraždy souvisely s jejich prací, byli Gordonovi nevinnými oběťmi, nebo prodávali živou smrt? A zabil je někdo zvenku, nebo někdo místní?

Snažil jsem se přemýšlet tak mocně, jak jen mi to umožňoval hluk v baru, pivo v krvi a kyselina v žaludku. Dal jsem si další pivo a spolkl jsem další Maalox. Doktor mi nikdy neřekl, proč to nemám míchat.

Snažil jsem se uvažovat i o nemyslitelném, o tom, jak příjemný, šťastný Tom a krásná, atraktivní Judy prodá-

vají kontejnery se smrtí, a o letadlech, která ji pak mohou rozprášit nad New Yorkem nebo Washingtonem, o miliónech nemocných, umírajících a mrtvých...

Nedokázal jsem uvěřit, že by toho Gordonovi byli schopni. Na druhé straně má ovšem každý svou cenu, za kterou je možné ho koupit. Občas jsem nechápal, jak si mohli dovolit pronajmout ten dům u moře a koupit tak drahý člun. Teď už jsem možná tušil, kde na to vzali, a také proč potřebovali rychlý člun a dům se soukromým přístavištěm. Smysl to sice dávalo, ale můj instinkt mi napovídal, abych nevěřil tomu, co se zdá jasné na první pohled.

Dal jsem prdelatě servírce nestydaté spropitné a vydal jsem se zpět na místo činu.

Kapitola 4

Bylo už po jedenácté, když jsem projížděl uličkou, která vedla k domu Gordonových. Noc byla prosvětlená jasným srpkem měsíce a příjemný vítr přinášel od moře slanou vůni, která otevřenými okny mechově zeleného Jeepu Grand Cherokee Limited pronikala až ke mně. Málem zesnulý John Corey měl prostě pocit, že si tuhle nádheru za 40 000 dolarů zaslouží.

Zastavil jsem padesát metrů od domu, přeřadil automatickou převodovku do parkovací polohy a ještě jsem pár minut v rádiu poslouchal konec zápasu, který jsem sledoval v baru. Pak jsem vypnul motor. Ozval se naprogramovaný hlas: „Světla svítí.“

„Zmlkni,“ odpověděl jsem. „Zmlkni.“ Pak jsem světla zhasnul.

Život nabízí řadu možností, ale jednou z těch, které byste nikdy neměli volit, je vybavení hlasovým výstražným a informačním systémem.

Otevřel jsem dveře. „Klíč je v zapalování. Ruční brzda není zatažena.“ Byl to ženský hlas a mohl bych přísahat, že zněl jako hlas mé bývalé manželky. „Díky, drahoušku.“ Vytáhl jsem klíčky, vystoupil a zabouchl dveře.

Shluk vozidel i lidí v uličce už výrazně prořídil, viděl jsem, že těla již byla odstraněna. Příjezd pohřebního vozu obvykle skutečně uspokojí většinu čumilů, je pro ně signálem, že první dějství skončilo. A chtěli se přece také vidět ve zprávách v jedenáct.

Od mé předchozí návštěvy tu policie posílila svoji přítomnost: vedle dodávky ze soudního stál mikrobus

policejního oddělení okresu Suffolk. Ten sloužil jako velící stanoviště, v němž se mohli ukrýt vyšetřovatelé, vysílačky, faxy, mobilní telefony, videokamery a další technické vymoženosti, které jsou dnes nutné pro nekonečný boj se zločinem.

Všiml jsem si vrtulníku a díky měsíčnímu svitu jsem poznal, že patří jedné televizní společnosti. Ačkoliv jsem neslyšel hlas reportéra, pravděpodobně právě blábolil něco jako: „V podvečer postihla obyvatele Long Islandu strašlivá tragédie.“ Pak pár keců o Plum Islandu a tak dále.

Prošel jsem mezi posledními čumily a pečlivě jsem se vyhnul každému, kdo vypadal jako reportér. Překročil jsem žlutou pásku, což okamžitě upoutalo pozornost policisty ze Southoldu. Když mě poznal, zasalutoval mi tak ledabyle, že jsem si nebyl jist, jestli mě tím pohybem taky neposílá někam.

Uniformovaný policista působící zde jako zapisovatel ke mně znovu přistoupil s poznámkovým blokem a já jsem mu opět nadiktoval své jméno, funkci a tak dále podle jeho přání. Tento postup se dodržuje po celou dobu vyšetřování od vstupu prvního policisty na místo činu až do chvíle, kdy jej poslední policista opustí a místo je opět předáno do užívání majiteli. Teď už mě měli v záznamu dvakrát.

Zeptal jsem se uniformovaného policisty: „Máte v záznamu někoho z ministerstva zemědělství?“

Odpověděl, aniž by se podíval do papírů: „Ne.“

„Ale zaměstnanec ministerstva zemědělství tady je. Nemám pravdu?“

„Budete se muset zeptat šerifa Maxwella.“

„Ptám se vás, proč jste toho člověka nedal do záznamu.“

„Budete se muset zeptat šerifa Maxwella.“

„Zeptám se.“ Odpověď jsem už ale znal. Agenti tajných služeb vskutku pracují jako neviditelní duchové.

Prošel jsem na dvůr a zastavil jsem se na prkenné podlaze verandy. V místech, kde předtím leželi Gordonovi, teď byly dva křídové obrysy, které v měsíčním světle působily poněkud přízračně. Za nimi zakrývala průhledná plastová fólie skvrny, jež dokazovaly lidskou smrtelnost.

Jak už jsem řekl, při pohledu na ně jsem byl rád, že k tomu došlo venku a že se tu tedy nevznášel zápach smrti. Nesnáším, když se vracím na místo činu a ještě to tam páchne. Proč jen na ten zápach nedokážu přestat myslet? Proč mám dojem, že ho cítím? Jako bych ho měl pořád v nose... Proč?

Dva uniformovaní policisté z oddělení v Southholdu seděli na verandě u kulatého stolku a usrkávali z plastových šálek. V jednom z policistů jsem poznal Johnsona, kterému jsem jeho přátelský přístup cestou domů oplatil hrubostí. Žijeme v drsném světě a já patříím k těm, kvůli nimž se to říká. Johnson po mně vrhl nepříjemný pohled.

Dole u mola jsem zahlédl siluetu dalšího uniformovaného muže a byl jsem rád, že někdo dal na moji radu a postavil ke člunu na noc hlídku.

Nikde jsem neviděl nikoho dalšího, a tak jsem vstoupil do domu posuvnými skleněnými dveřmi, které vedly do rozlehlé místnosti, jež zřejmě fungovala jako kombinace obývacího pokoje a jídelny. Samozřejmě že jsem tu nebyl poprvé a ještě jsem si pamatoval, jak mi Judy vykládala, že většina zařízení domu je po různých předchozích nájemnících, takže je každý pes jiná ves.

Pořád se tu pohybovalo pár lidí ze soudního a já jsem se zeptal pohledné dívenky, která snímala otisky: „Kde je šerif Maxwell?“

Ukázala palcem přes rameno a řekla jen: „V kuchyni. Po cestě se ničeho nedotýkejte.“

„Jistě.“ Přešel jsem po berberském koberci do kuchyně, kde, jak se zdálo, probíhala porada. Byl tam Max

jakožto zástupce města Southoldu, Elizabeth Penrosová jako zástupkyně okresu Suffolk, muž v tmavém obleku, který visačku s označením FBI ani nepotřeboval, a další chlap, který byl poněkud příhodněji oblečen v džínové bundě, kalhotách, krvavě červené košili a turistických botách. Jakási parodie na pokus úředníka z ministerstva zemědělství splynout s prostředím při výjezdu do terénu. Všichni stáli, drželi v ruce plastový kelímek a působili dojmem, jako by se báli, že si sednou na vedení. Připadalo mi zajímavé, že se tato skupinka neusadila v mikrobuse, ale stáhla se do ústraní kuchyně. Nedaleko nich stála na podlaze lepenková krabice plná plastových kelímků.

Max se – zřejmě kvůli federálům a zástupcům tisku – okrášlil ohyzdnou kravatou pomalovanou námořnickými symboly. Elizabeth měla na sobě stále hnědé šaty, ale sundala si sako, takže odhalila jednu osmatřicítku a jednu trojky.

Na kuchyňské lince stál malý černobílý televizor naladěný na program jedné ze zpravodajských stanic. Zvuk byl ztlumený. Na obrazovce právě běžela nějaká reportáž o návštěvě prezidenta v jakési končině, kde byli všichni strašně chudí.

Max se obrátil ke dvěma cizím mužům: „To je detektiv John Corey, specialista na případy vražd.“ Taktně pomlčel o tom, že moje pravomoc začíná i končí sto padesát kilometrů na západ odsud. Pak Max ukázal na panáka v tmavém obleku a řekl: „Johne, to je George Foster z FBI...“ Podíval se na džínovou loutku a řekl: „A tohle je Ted Nash z ministerstva zemědělství.“

Potřásli jsme si vzájemně rukama. Pak jsem informoval Penrosovou: „Dallas dal v první minutě poslední třetiny branku.“

Odpověď jsem nedostal.

Max se pohnul směrem ke krabici s kelímky a zeptal se mne: „Kávu?“

„Ne, díky.“

Penrosová, která stála nejbližší televizoru, cosi zaslechla a zesílila zvuk. Všichni jsme se zahleděli na obrazovku.

Viděli jsme reportérku, která stála před domem Gordonových. Úvod jsme propásli, ale zachytili jsme slova: „Oběti vraždy byly identifikovány jako vědci, kteří pracovali na přísně tajném státním úkolu zaměřeném na choroby zvířat, který probíhá na ostrově Plum Island několik kilometrů odsud.“

Letecký záběr pak ukázal Plum Island z výšky asi pěti set metrů. Záběr byl pořízován za plného denního světla, muselo tedy jít o záznam. Z výšky vypadal ostrov skoro jako vepřová kotleta a mně vytanul na myslí prasečí mor... Ale k věci – Plum Island je v nejdelším místě dlouhý asi pět kilometrů a v nejširším úseku široký kolem dvou kilometrů. Reportérka pokračovala: „Toto je záběr Plum Islandu z letošního léta, kdy naše stanice informovala o zvěstech, že na ostrově probíhá výzkum zaměřený na biologické zbraně.“

Ohledně oněch zvěstí měla dotyčná dáma pravdu. Vzpomněl jsem si na kreslený vtip z listu The Wall Street Journal, kde studijní poradce říkal rodičům: „Váš syn je neupřímný, prolhaný a agresivní. S oblibou šíří fámy. Doporučoval bych studium žurnalistiky.“ Přesné. A fámy, jak známo, vedou k šíření paniky. Měl jsem dojem, že tento případ bude třeba co nejrychleji uzavřít.

Reportérka nyní opět stála před domem Gordonových a informovala nás: „Nikdo zatím nepotvrdil, že vražda manželů Gordonových souvisí s jejich prací na Plum Islandu, policie pokračuje ve vyšetřování.“

Následoval opět studiový záběr.

Penrosová opět ztlumila zvuk a obrátila se k Fosterovi: „Může být s tímto případem veřejně spojována FBI?“

„Momentálně ne.“ Pak pan Foster dodal: „Lidé by si mohli myslet, že jde skutečně o vážnou věc.“

Pan Nash se ozval: „Ministerstvo zemědělství nemá na tomto případu žádný oficiální zájem, protože mezi smrtí Gordonových a jejich prací neexistuje žádná souvislost. Nebudeme vydávat žádné oficiální prohlášení kromě vyjádření účasti nad úmrtím dvou vynikajících zaměstnanců.“

Amen. Poznamenal jsem k panu Nashovi: „Mimochodem, zapomněl jste se zapsat.“

Podíval se na mě mírně překvapeně a silně otráveně a řekl: „Udělám to..., díky, že jste mi to připomněl.“

„Rádo se stalo...“

Po chvíli všeobecného tlachání řekl Max Fosterovi a Nashovi: „Detektiv Core znal mrtvé osobně.“

Pán z FBI okamžitě projevil zájem: „Jak moc jste je znal?“

Pokud hned začnete odpovídat na otázky, vzbuzujete dojem, že jste člověk ochotný ke spolupráci, což není můj případ. Neodpověděl jsem.

Max tedy odpověděl za mne: „Detektiv Corey znal Gordonovy asi tři měsíce. Já Johna znám asi deset let.“

Foster přikývl. Bylo jasné, že má další dotazy. Zatímco váhal s jejich vyslovením, Penrosova řekla: „Detektiv Corey pracuje na písemné zprávě o svých vztazích s Gordonovými. Tuto zprávu všem zúčastněným stranám předám.“

To pro mě byla novinka.

Pan Nash se opřel o kuchyňskou linku a podíval se na mě. Cívěli jsme tak jeden na druhého jako dva kohouti na jednom smetišti a oba jsme mlčky došli k názoru, že se nebudeme mít rádi a že jeden z nás musí smetiště opustit. Zdálo se mi, že je vzduch tak nabitý testosteronem, až stéká i po tapetách.

Obrátil jsem se k Maxovi a Penrosově a zeptal jsem se: „Bude se tedy řešit víc než vražda? Je to důvod, proč se angažují federální složky?“

Nikdo neodpověděl.

Pokračoval jsem: „Nebo se zatím jen předpokládá, že jde o něco víc? Propásl jsem nějakou radu?“

Nakonec se k chladné odpovědi odhodlal Ted Nash: „Jsme jen opatrní, detektive. Nemáme zatím žádný konkrétní důkaz, že by tato věc souvisela... řekněme s otázkami národní bezpečnosti.“

Poznamenal jsem: „Nikdy mě nenapadlo, že se ministerstvo zemědělství zabývá národní bezpečností. To máte taky tajné krávy?“

Pan Nash mi věnoval úsměv, kterým obvykle posíláme protivníka kamsi, a řekl: „Máme vlky v rouše beránčím.“

„Bod pro vás.“ Kretén.

Pan Foster se do hovoru vložil, než jsme se stihli dostat k nechutnostem. „Jsme tu v rámci preventivních opatření, detektive. Byli bychom velice neopatrní, kdybychom tomu nevěnovali pozornost. Všichni doufáme, že šlo o obyčejnou vraždu bez souvislosti s Plum Islandem.“

Na chvíli jsem se na George Fostera upřeně zadíval. Byl to třicátník, typický agent FBI s ostře řezanými rysy a pronikavými očima v obvyklém tmavém obleku s nevýraznou kravatou, solidními botami a svatozáří.

Pak jsem se soustředil na Teda Nashe. Ten mi byl věkově blíže. Byl snědý, měl vlnité prošedivělé vlasy, šedomodré oči, statnou postavu a vůbec vypadal jako typ, na který letí ženské, což byl asi jeden z důvodů, proč se mi vůbec nelíbil. Proč by nás krasavců mělo být v jedné místnosti víc?

Možná bych k němu byl přívětivější, kdyby neházel po Elizabeth Penrosově očima. Ta mu pohledy oplá-

cela. Ne že by si vyměňovali vilné náznaky, byly to jen krátké rychlé střety očí s neutrálním výrazem, ale člověk by musel být úplný trouba, aby mu nebylo jasné, co jim táhne hlavou. Planeta je v ohrožení, sněť kouká ze všech koutů, a tihle dva se tu chovají jak v říji, zatímco my ostatní máme na práci tak důležité věci. Nechutné.

Max přerušil mé mravní rozjímání a řekl: „John, zatím se nám nepodařilo objevit dvě kulky, kterými byli zastřeleni, ale předpokládáme, že skončily v zátoce, takže zítra časně ráno začneme s potápěním.“ Pak dodal: „Nábojnice se nenašly.“

Přikývl jsem. Samonabíjecí pistole nábojnice na rozdíl od revolveru vyhazuje. Pokud se střílelo z pistole, pak byl vrah natolik chladnokrevný, že ještě hledal po podlaze dvě nábojnice.

Jinak jsme tedy zatím neměli nic. Dvě prostřelené hlavy, žádné kulky, žádné nábojnice, žádný hluk, který by byl slyšet v sousedství.

Znovu jsem se podíval na Nashe. Vypadal teď ustaraně a mě potěšilo, že se kromě myšlenek na sbalení Penrosově věnuje také záchraně planety. Zdálo se, že tak či onak se problematikou zrádných bakterií v duchu zabývají všichni přítomní a že všem pravděpodobně táhne hlavou, jestli se ráno neprobudí s vyrážkou.

Ted Nash sáhl do lepenkové krabice a zeptal se Penrosově: „Ještě kávu, Beth?“

Beth? Co to ksakru...?

Usmála se. „Ne, díky.“

Žaludek se mi už uklidnil, takže jsem si šel do ledničky pro pivo. Lednice byla prakticky prázdná, zeptal jsem se tedy Maxe: „Maxi, vy jste vyprázdnil lednici?“

„Lidé z laboratoře si vzali všechno, co nebylo ve výrobním obalu.“

„Chcete pivo?“ Nikdo mi neodpověděl, takže jsem si vzal světlé Coors, odtrhl jsem víčko a usrkl.

Cítil jsem na sobě čtyři páry očí, jako by všichni čekali, že se něco stane. Lidé se začínají chovat nesmyslně, pokud mají pocit, že jsou v nakaženém prostředí. Pocítil jsem strašlivou chuť chytit se za krk, praštit sebou o zem a začít se škubat v křečích. Nebyl jsem ale mezi svými kumpány na severním Manhattanu, kteří nějaký ten kanadský žertík snesou, a tak jsem zahodil příležitost ke zlehčení napjaté situace. Obrátil jsem se k Maxovi: „Pokračujte, prosím.“

Řekl: „Prohledali jsme celý dům a nenašli jsme nic neobvyklého nebo významného. Jen jsme si všimli, že polovina zásuvek byla úplně netknutá, některé skříně vypadaly, že je vůbec nikdo neprohledával, a knihy na policích byly vzorně srovnané. Velmi amatérský způsob, jak předstírat vloupání.“

Řekl jsem: „Pořád to ještě mohl být fetišák v abstraktu neschopný soustředění.“ Pak jsem dodal: „Nebo byl pachatel při hledání vyrušen anebo hledal konkrétní věc a našel ji.“

„Možná,“ souhlasil Max.

Všichni se tvářili zamyšleně, což je vynikající maskování bezradnosti.

Mne na celé věci stále zarážela ta střelba na dvoře, bum prásk bez jakékoliv přede hry. Od Gordonových nepotřeboval zabiják nic, než aby se odebrali na věčnost. Ano – budto našel to, co hledal, v domě, nebo to Gordonovi přinášeli tak, že si toho všiml. Muselo tedy jít o schránku na led. Znovu jsem se zamyslel nad jejím zmizením.

Kromě toho vrah znal Gordonovy a oni znali jeho. O tom jsem byl přesvědčen. *Ahoj Tóme, ahoj Judy. Bum, prásk.* Padají, padá i hliníková schránka... Ne, vždyť uvnitř jsou lahvičky se smrtícími viry. *Ahoj Tóme, ahoj Judy. Polož tu krabici. Bum, prásk.* Padají. Kulky provrtají lebky a mizí v zátoce.

Musel mít tlumič. Žádný profesionál venku nevypálí dva výstřely jen tak. Takže šlo s největší pravděpodobností o pistoli, protože na revolver jde tlumič špatně namontovat.

Zeptal jsem se Maxe: „Mají Murphyovi psa?“

„Kdepak.“

„Hm. Našel jste u obětí nějaké peníze, peněženku nebo něco podobného?“

„Ano. Oba měli ledvinku a v ní identifikační kartu z Plum Islandu, řidičský průkaz, kreditní karty a takové ty věci. Tom měl v hotovosti sedmatřicet dolarů, Judy čtrnáct.“ Pak dodal: „Oba měli u sebe fotografii toho druhého.“

Takovéhle drobnosti někdy způsobí, že od případu ztratíte profesionální odstup. Pak je třeba připomenout si pravidlo číslo jedna: Nenech se do případu citově zaplést, a to ať už jde o dítě, o pohlednou Judy, která na tebe jednou mrkla, anebo o Toma, který se tě snažil naučit znát vína, jež měl rád, a který ti dělal báječné steaky. Detektivovi z mordparty musí být jedno, kdo je obětí, záleží jen na tom, kdo je vrah.

Max řekl: „Myslím, že je vám jasné, že tu schránku na led nikdy nenajdeme. Trváte na ní?“

Kývl jsem.

Po chvíli promluvil Foster: „Máme podezření, že Gordonovi měli schránku u sebe a že vrah – nebo vrahové – chtěli to, co bylo uvnitř. Co tam asi bylo, je vám nejspíš jasné.“ Pak dodal: „Myslím, že Gordonovi prodávali pokusný materiál a že se obchod nevyvedl.“

Rozhlédl jsem se po účastnících naší kuchyňské rady. Je těžké číst ve tvářích lidí, kteří mají totéž v popisu práce. Přesto jsem nabyl dojmu, že slova George Fostera vyjádřila názor všech přítomných.

Pokud byl tento názor správný, znamenalo to dvě věci. Jednak byli Gordonovi skuteční hlupáci, kterým

nedošlo, že někdo, komu jde o viry a bakterie schopné povraždit milióny lidí, se nezastaví před jejich likvidací. Za druhé pak museli být zcela lhostejní vůči následkům svého obchodu. Já jsem však věděl zcela bezpečně, že Gordonovi nebyli ani hloupí ani lhostejní.

Předpokládal jsem rovněž, že ani vrah nebyl žádný hlupák, a napadlo mne, jak mohl vědět, že ve schránce je to, co hledá. *Ahoj Tóme, ahoj Judy. Máte ten virus? Bezva. Bum, prásk.*

Ano? Ne? Probíral jsem různé alternativy se schránkou i bez ní, s člověkem, kterého museli Gordonovi znát, i bez něj. A jak se ten člověk – nebo ti lidé – dostali k domu? Lodí? Autem?

Zeptal jsem se Maxe: „Co nějaké cizí auto?“

Max odpověděl: „Nikdo, koho jsme se ptali, žádné cizí auto neviděl. Obě auta Gordonových jsou v garáži.“ Pak dodal: „Zítra je odvezou technici. Člun taky.“

Penrosová poprvé promluvila přímo na mě: „Je možné, že vrah nebo vrahové dorazili lodí. To je má teorie.“

Řekl jsem: „Také je možné, Elizabeth, že přijeli v jednom z aut manželů Gordonových, které měli půjčené. Jsem přesvědčen, že se vzájemně znali.“

Chvíli na mě hleděla a pak poněkud příkře řekla: „Myslím si, že to byla loď, detektive Corey.“

„Možná že vrah přišel pěšky nebo přijel na kole nebo na motorce.“ Pokračoval jsem: „Taky mohl připlavat nebo být vysazen z letadla. Mohl připlout na surfu nebo přistát s padákovým kluzákem. A možná že vraždil Edgar Murphy a jeho žena.“

Upřeně na mě hleděla a já bych se v tu chvíli vsadil, že jsem ji strašlivě namíchl. Tenhle pohled jsem znal. Býval jsem ženatý.

Max naši debatu přerušil: „Je tu ještě jedna zajímavost, John – podle strážných z Plum Island Gordonovi nasedli do člunu v poledne a odpluli.“

Nastalo ticho, které rušilo jen vrčení ledničky.

Pak se ozval Foster: „Napadá mě, že Gordonovi mohli své zboží ukrývat v nějaké zátocě na Plum Islandu, kde je pak s člunem vyzvedávali. Nebo mohli tu schránku prostě jen vynést z laboratoře, uložit ji na palubě a odplout. Každopádně se pak v zátocě setkali se svými zákazníky a schránku s obsahem ničivých zárodků vyměnili za peníze. S těmi dorazili domů, už bez schránky, tam na ně čekal vrah a peníze si po vraždě zase vzal.“

Všichni jsme mlčky uvažovali o této verzi. Samozřejmě že se naskýtal otázka, proč nebyla vražda provedena tamtéž, kde došlo k výměně, tedy na moři? Pokud specialisté na vraždy hovoří o dokonalé vraždě, mají na mysli vraždu na hlubokém moři – žádné nebo nepatrné hmatatelné důkazy, obvykle nikdo nezaslechne žádný hluk, nejsou žádní svědkové a velmi často ani žádné tělo. A pak – pokud je věc provedena odborně, vypadá to jako nehoda.

Stále však bylo třeba zdůvodnit, proč by profesionálé nakupující smrtící mikroorganismy upoutávali pozornost vražděním dvou zaměstnanců z Plum Islandu na dvoře jejich domu. Ano, mělo to zřejmě vypadat tak, že Gordonovi překvapili zloděje při vloupání. Ať to však předstíral kdokoliv, nepovedlo se mu to nastražit nijak přesvědčivě. Celá věc měla nádech amatérismu.

Nebo ji provedli cizinci, kteří se nedívají na americké detektivky. Ale mohlo to být i úplně jinak.

Dalším problémem bylo vysvětlit, co se dělo během těch pěti a půl hodiny od chvíle, kdy Gordonovi vypluli z Plum Islandu, do půl šesté, kdy Murphy slyšel jejich loď. Kde byli?

Max řekl: „To je všechno, co momentálně máme, John. Zítra budou hotovy zprávy z laboratoře a musíme vyslechnout další lidi. Máte nějaký návrh, na koho se zaměřit? Někdo z přátel Gordonových?“

„Nevím, s kým se Gordonovi přátelili, a pokud vím, nepřátele neměli.“ Pak jsem se obrátil k panu Nashovi: „Mimochodem, rád bych mluvil s lidmi z Plum Islandu.“

Pan Nash odpověděl: „S některými lidmi, kteří tam pracují, budete mít možnost hovořit.“ Pak dodal: „Je však v zájmu národní bezpečnosti, abych byl u všech výsledků.“

Vložil jsem do hlasu co možná největší dávku new-yorské jízlivosti: „Tohle je vyšetřování vraždy, víme? Do těch vašich svinstev mě nezatahujte.“

V kuchyni zavládlo mrazivé ticho. S lidmi z FBI a z Federálního úřadu pro boj s narkotiky spolupracuji běžně. Vycházím s nimi normálně, protože jsou to také policisté. Ale špióni jako je Nash mi jsou příjemní asi jako osina v zadnici. Ten chlap navíc neřekl, jestli je od CIA, z obranného zpravodajství, vojenské kontrarozvědky nebo z jiné bandy. Jediné, co jsem o něm věděl s jistotou, bylo, že není z ministerstva zemědělství.

Max, který zřejmě vůči těm nabubřelým egům cítil cosi jako povinnost hostitele, řekl: „Mně nevadí přítomnost Teda Nashe u jakéhokoliv výsledku nebo vyšetřování.“ Podíval se na Penrosovu.

Má partnerka Beth se na mě krátce podívala a řekla tomu chlápíkovi Nashovi: „Ani já proti tomu nic nemám.“

George Foster upozornil: „U jakéhokoliv vyšetřování, rozhovoru nebo jednání, kde bude přítomen Ted, bude i FBI.“

Začínali mě pěkně štvát.

Pan Foster pokračoval: „Mým oborem je boj proti vnitrostátnímu terorismu. Ted Nash sleduje mezinárodní špionáž.“ Podíval se na mě, Maxe a Penrosovu a řekl: „Vy vyšetřujete vraždu podle zákona státu New York. Pokud se vzájemně nebudeme jeden druhému

plést do práce, půjde všechno hladce. Já si nebudu hrát na detektiva, pokud si vy nebudete hrát na ochránce svobody světa. Je to jasné? Je to fér? Je to proveditelné? Naprosto.“

Podíval jsem se na Nashe a na rovinu jsem se ho zeptal: „Pro koho děláte vy?“

„V tuto chvíli nejsem oprávněn to sdělit.“ Pak dodal: „Není to ale ministerstvo zemědělství.“

„Ach ne, to je mi novina,“ sekl jsem ho sarkasticky. „Vy jste tak ostří hoši.“

Penrosová mi navrhla: „Detektive Corey, mohli bychom si venku promluvit?“

Ignoroval jsem ji a neodvracel jsem se od Nashe. Už jsem věděl, jak na něj. „Rádi bychom ještě teď v noci vyrazili na Plum Island.“

Vypadal překvapeně. „V noci? Nepluje tam žádný trajekt...“

„Já nepotřebuji vládní trajekt. Vezmeme si Maxův policejní člun.“

„Nepřipadá v úvahu,“ odpověděl Nash.

„Proč?“

„Ostrov je mimo naši kompetenci.“

„Tohle je vyšetřování vraždy,“ připomněl jsem mu.

„Copak jsme se právě nedohodli, že šerif Maxwell, detektiv Penrosová a já vyšetřujeme vraždu?“

„Ne na Plum Islandu, kde nemáte co dělat.“

„Ale to víte, že máme.“ Tohle se mi líbilo. Doufal jsem, že si Penrosová všímá, co je to za poseru.

Pak Nash řekl: „Na Plum Islandu teď nikdo není.“

Odpověděl jsem: „Jsou tam lidé z ostrahy a s nimi chci mluvit. Teď.“

„Ráno a ne na ostrově.“

„Teď a na ostrově, nebo jedu vytáhnout z postele soudce a dostanu z něj povolení k prohlídce.“

Nash na mě chvíli zíral a pak mi řekl: „Je nepravděpodobné, že by místní soudce vydal povolení k pro-

hlídce instituce, která je v majetku vlády Spojených států. Musel byste se obrátit na federálního soudce. Předpokládám, že to víte, když jste ten detektiv, a že je vám rovněž známo, že žádný soudce nebude nadšený z povolování prohlídky, pokud jde o otázky národní bezpečnosti.“ Pak dodal: „Tak se přestaňte naparovat a nekalte vodu.“

„Vážně si myslíte, že vyhrožuju?“

Nakonec měl Nashe, který se začínal vybarvovat, dost i Max. „Plum Island je možná federální území, ale je částí katastru města Southold, okresu Suffolk a státu New York. Žádám vás, abyste nám dal svolení ke vstupu na ostrov během zítřka, jinak si vyžádám soudní příkaz.“

Teď se pan Nash snažil působit jako dobráček. „Vážně není nutné jezdit na ostrov, šerife.“

Detektiv Penrosová musela být přirozeně na mé straně, a řekla proto svému novému příteli: „Musíme na tom trvat, Tede.“

Tede? Ksakru, asi jsem o dost přišel za tu hodinu, o kterou jsem se zpozdil.

Ted a Beth se dívali jeden na druhého, duše rozervané mezi rivalitou a chtíčem. Nakonec pan Nash z Úřadu pro boj s mikroskopickými svinstvy nebo bůhvídkud kapituloval: „Dobrá..., projednám to.“

„Zítřa dopoledne,“ řekl jsem. „Později ne.“

Pan Foster si nenechal ujít příležitost k rýpnutí: „Předpokládám Tede, že jsme domluveni na zítřejší společné návštěvě ostrova.“

Pan Nash přikývl. Od teď již neházel očima po Beth Penrosové, ale veškerou sílu svého pohledu věnoval mně. Podíval se na mě a řekl: „Pokud v určitém bodě vyšetřování zjistíme, detektive Corey, že došlo k federálnímu zločinu, nebudeme už vaše služby dál potřebovat.“

Chudáčka Teda jsem měl tam, kde jsem ho chtěl mít, a už mě nebavilo si s ním hrát. Podařilo se mi ho usadit

a získat si zpět náklonnost krásky Penrosové. Jsem asi hrozný. Skutečně jsem se teď cítil lépe, cítil jsem se jako mé staré nepříjemné já. Ale tihle lidé zkrátka občas potřebují trochu setřít. Rivalita není špatná věc. Konkurence je přece americký styl. Jak by to vypadalo, kdyby si hráči Dallasu a New Yorku padali do náruče?

Ostatní čtyři účastníci naší porady se spolu potichu bavili nad bednou s kelímky a snažili se obnovit rovnováhu a společenskou atmosféru, která tu zřejmě vládla, než sem vpadl Corey. Vzal jsem si z ledničky další pivo a pak jsem se profesionálním tónem obrátil na Nash: „S jakými bestii přicházejí lidé na Plum Islandu do styku? Chci říct, proč by kdokoliv zvenku chtěl získat breberky, které způsobují nemoc šílených krav? Řekněte mi, pane Nashi, čeho se mám vlastně bát. Až dnes nebudu moci usnout, aspoň budu mít, nač to svést.“

Pan Nash dost dlouho neodpovídal, pak si odkašlal a promluvil: „Myslím, že byste měli vědět, co všechno je tu v sázce...“ Podíval se na mě, Maxe a Penrosovou a pak řekl: „Bez ohledu na vaši přirozenou diskrétnost vám připomínám, že jste policejní důstojníci pod služební přísahou, takže...“

Přerušil jsem ho uklidňujícím tónem: „Nic z toho, co řeknete, se nedostane z těchto zdí.“ Pokud se mi zrovna nebude hodit, někomu to vyblábolit.

Nash a Foster se podívali jeden na druhého a Foster přikývl. Nash se nadechl a spustil: „Všichni víte, možná jste o tom i něco četli, že Spojené státy už se delší dobu neangažují ve výzkumu a vývoji biologických zbraní. Podepsali jsme úmluvu, která nás k tomu zavazuje.“

„To je důvod, proč mám tuhle zemi tak rád, pane Nashi. Nejsou tu žádné bakteriologické zbraně.“

„Správně. Avšak... Existují určité choroby, které představují přechod mezi regulérním biologickým výzkumem a potenciální biologickou zbraní. Jednou z nich je